COLECȚIA POESIS

Ionel Zeana

GOLGOTA ROMÂNEASCĂ

- Poeme -

Societatea Culturală Lamura
București – 1995

COLECŢIA POESIS

Societatea Culturală

LAMVRA

Colecţia „POESIS”

Editor: Societatea Culturală Lamura – România
Bucureşti, Str.Scărlătescu nr.14, Sector 1, Cod 78158, Tel.659.50.17, Fax 312.19.31
© Copyright Societatea Culturală Lamura, 1995

COLECŢIA POESIS

Ionel Zeana

GOLGOTA ROMÂNEASCĂ

- Poeme -

Societatea Culturală Lamura
Bucureşti – 1995

I.

Sânge, lanțuri și cătușe

Inscripţie de creştet

Am scris aceste versuri dure,
În care scapără asemeni
Tăiş de fulger şi secure
Izbit în colţuroase cremeni
De viforâte Detunate
Şi-n care freamătă sub boltă,
Pe lângă crâncena-mi revoltă
Şi jalea Ţării sfâşiate,
Cu sânge, frate, şi cu lavă,
Pe-un zid de temniţă jilavă,
Pe-un zid de temniţă murdară,
În nopţi valpurgice când beam
Paharul de otravă-amară,
Pentru credinţa mea în Neam
Şi pentru dragostea de Ţară.

– * –

Asia

Iar convoaie lungi și iar bejenii,
Căci din fundul negru al Gheenii
Vine peste noi cu sânge și otravă,
Ca o fiară-apocaliptică, grozavă,
Cu Ivan, cu Boris și cu Vasia,
Asia, Asia, Asia!

Vine din Urali, de mai departe,
Semănând prăpăd, pustiu și moarte,
Spurcă și altarele credinții
Și rânjește, clănțănindu-și dinții,
Cu Ivan, cu Boris și cu Vasia,
Asia, Asia, Asia!

Vine ca potopul, ca urgia,
Cu desmățul și cu nebunia
Și în trupul țării, sfânt ca soarele,
Își implântă, hămesită, ghiarele,
Cu Ivan, cu Boris și cu Vasia,
Asia, Asia, Asia!

\- * -

După 23 August 1944

Gem cătune și cetăți,
Țara-i ruptă în bucăți

Și, urlând, s-au năpustit
Haitele din Răsărit,

Spumegând tot mai avan,
Sub egida lui Satan.

Din Tighina la Arad,
Țara toată e un iad.

De la Giurgiu la Sighet -
Luciferic zalafet,
Râsul rusului proclet!

Cade frunza pe poteci,
Țara-i plină de uzbeci.

Moare vița pe araci,
Țara geme de cazaci.

Ca-n delirul unei boli,
Țara pute de mongoli.

Pretutindeni la răscruci,
Mutre slute de calmuci,

Cu nări late, cu ochi mici
Și-n priviri cu țepi de-arici.

Puși pe jaf, pe-omor cumplit,
Văd în orice om cinstit

Un „burjui" sau un „spion"
Și-l somează pe-aspru ton.

Pentru-un ceas, pentru-un ciorap,
Gloanțele pocnesc în cap

Și în piețe, ca-n război,
Zac cadavrele purcoi.

Plâng fecioare, mame gem,
Țara-i vaier și blestem.

Violate de mișei,
Sute, sute de femei

Zac în orice adăpost,
Împușcate fără rost,

Iar în piețe, mai avan,
Zac cadavrele morman.

Plâng fecioare, mame gem,
Țara-i vaier și blestem.

Molimi, foamete, pârjol
Varsă stepele din gol

Și își mână peste noi
Fiorosul lor convoi,

Spumegând tot mai avan,
Sub egida lui Satan.

Pradă tot și pustiesc
Întru-un hohot lung, drăcesc,

Iar în suflete, din plin,
Varsă bale și venin,

Spurcă tot ce-avem mai sfânt
Și în cer și pe pământ.

Plâng fecioare, mame gem,
Țara-i vaier și blestem.

Numai hoți și șarlatani,
Târfe, derbedei, golani

Țopăie și bat din mâini
Și în Țară sunt stăpâni.

Doamne cum poți să înduri
Liota de căzături,

Mizerabilul ospăț,
Lucifericul dezmăț,

Cloaca asta de puroi
Peste țară, peste noi?

– * –

Doina veacului apocaliptic

Sus la munte, jos la vale,
Jale, frate, şi iar jale,
Lacrimi vaiete şi sânge...
Trupul ţării cine-l frânge?
Din satanica Rusie,
Urlă vânt de nebunie
Şi nechează stepele,
Stepele ca iepele,
Stepele sălbatice,
Pe sub culmi carpatice,
Stepele cu jar pe gene,
Răspândind năpârci, hiene,
Din străfundurile zării,
Peste şesuri dunărene,
Peste tot cuprinsul ţării...

Uite, frate, fiarele
Cum şi-mplântă ghiarele
Şi ne seacă soarele,
Otrăvind izvoarele,
Pârjolind ogoarele,
Pustiind hambarele,
Prihănind fecioarele,
Jefuind odoarele,
Pângărind altarele,
Prăpădind hotarele!

Uite cum rânjesc cu colţii
La azurul sfânt al bolţii
Şi-şi scrâşnesc măselele,
Să ne roadă stelele
Sfinte, logostelele,

Haitele, căţelele!

Pretutindeni foc şi pară,
Urlă iadul peste ţară,
Sângeră piroanele,
Sună-n vânt ciolanele,
Vuie-n vad bulboanele,
Hohotesc prigoanele,
Răscolind tăpşanele,
Munţii, bărăganele
Şi rânjesc maidanele,
Toantele, golanele!...

Urlă crivăţul sinistru...
Tisa, Dunărea şi Nistru
Duc în mările albastre
Numai lacrimi de-ale noastre,
Numai lacrimi mari de sânge,
De obidă şi de trudă
Şi balaurul ne frânge
Şi nu-i nimeni să ne-audă.

Vai, vai, vai, sub ce blesteme,
Neamul sângeră şi geme?
Ce ursită nemiloasă
Cuibăritu-ne-a în casă,
De când lumea şi veleatul,
Numai jalea şi oftatul?
Luciferice desmăţuri
Prăznuiesc aici ospăţuri
Şi pe trupul ţării joacă
Hoarda roşie, buimacă,
Hoarda, blestemata hoardă -
Focul iadului s-o ardă!

Stă Satan urcat în slavă,
Noi ne perpelim în lavă,
Bem leşie şi otravă,
Lingem scrum, mâncăm cenuşă,
Moartea hâdă-n orice uşă

Creşte-naltă, nemiloasă,
Drumeţind din casă-n casă,
Cu străfulgerări pe coasă...

Demonii ne treleră,
Somnul ni-l cutreleră,
Noaptea vin stafiile,
Vin duium cu mille
Şi se cască-abisele
Să ne-nghită visele,
Visele - ucisele!

Molimile, hâdele,
Ne ucid ca gâdele,
Foametea, năpastele,
Ne sfărâmă coastele
Şi ne muşcă gleznele,
Lanţurile, beznele...

Crâncen, crâncen ni-i destinul!
Veneticul şi străinul,
Blestematul şi hainul,
Îşi revarsă tot veninul,
Otrăvindu-ne căminul,
Bicluindu-ne cu spinul,
Înfrăţindu-ne cu chinul,
Cu oftatul şi suspinul
Şi ne gâtuie norocul -
Arde-l-ar, scrumi-l-ar focul!

Sfinte-Arhanghele din cer,
Volevod, sublim străjer,
Ce-ai învins pe Lucifer,
Azvârlindu-l din tărle,
Din lumina pururi vie,
Jos în beznele flămânde
Ale veşnicei osânde,
Hai şi spulberă odată
Pleava asta blestemată,
Pleava asta proletară,
Fără Dumnezeu şi Ţară!

Hai, îndură-te odată,
Învârteşte-ţi spada roată,
Spada ta nebiruită,
Din verzi fulgere-mpletită
Şi desfă stihiile,
Să ne-alungi stafiile,
Să stârpeşti urgiile,
Să sfărâmi robiile,
Ura, mişeliile,
Toate silniciile -
Lua-le-ar pustiile!

Fulgeră balaurul
Ce ne pradă aurul,
Şesul şi parângele
Şi ne suge sângele!

Haitele şi hoardele,
Spintecă-le, arde-le
Şi le-amestecă cu clisa,
De la Nistru pân' la Tisa
Şi din mândra Bucovină,
Unde, lăcrimând, suspină
Umbra lui Ştefan cel Mare,
Pân' la Dunăre şi mare!

Şi-n văpăi ca soarele,
Flutură-ţi odoarele,
Re-ntregind hotarele,
Re-năltând altarele,
Limpezind izvoarele,
Înverzind ogoarele,
Să dea rod cu carele,
Să umplem hambarele
Mari, îndestulatele,
Cu toate bucatele!

Şi să crească iar o ţară
Ca un rai de primăvară,
Din a jertfelor cascadă,

Din legendă şi baladă,
Ţară binecuvântată,
Fără duhul de sminteală,
Sfântă şi străluminată
Ca o sfântă catedrală!

– * –

Românească

Noi suntem aici de când nu se mai numără anii.
Am crescut o dată cu ţărâna, cu arborii, cu bolovanii...
Cu dacii cei nemuritori am străbătut prin negură şi moine
Şi sufletul ni l-am prelins în aurul baladelor şi-n doine.

De peste Nistru
Ne-a biciuit mereu crivăţul sinistru
Şi nesfârşitele stepe
Pustiite de viscol şi pârjol
Şi-au trimis peste noi în rostogol,
Pe herghelii sirepe
Ce mâncau pământul,
Hoarde peste hoarde-ntunecate cum e clisa,
Dar toate şi-au găsit mormântul
Între Dunăre şi Tisa...

Noi suntem aici din vremi nepomenite-n calendar
Şi am crescut spre cer ca un stejar.
Cu mii de rădăcini înfipte-adânc în glie,
Nu ne-a putut smulge nici o vijelie.

Adeseori prin veacuri urcuşul ne-a fost greu
Şi se părea că-i gata-gata să ne prăbuşim în tină,
Dar am răzbit mereu
Din întuneric spre lumină,
Căci ne-a sădit aici Prea Sfântul
Şi-om dăinui cât lumea şi pământul!

– * –

Cântec valah

Port opinci, iţari şi tundră
Şi-o căciulă cât o oale
Şi-nfrunt hoardele din tundră,
Ce rânjesc ca o potaie.
Înfrunt hoardele din stepe,
Fioroase şi pocite,
Când urnesc la vale de pe
Măgurile-mpădurite.
Uneori, proptit în bâtă,
Cugetul domol îmi zboară,
Peste soarta-mi amărâtă,
Spre-alte vremi de-odinioară.
Câtă hoardă-a fost şi câtă
A trecut pe-aici năucă,
Viforoasă şi grozavă,
Toată s-a făcut nălucă,
Vânturată ca o pleavă ...
Numai eu din veac în veac,
Năzdrăvan ca în poveşti,
Sânge dârz latino-trac,
Plin de steme-mpărăteşti,
Teafăr am răzbit prin vreme
Şi-am îngenunchiat blesteme.
De aici, din acest loc,
Bântuit de nenoroc
Şi de groaznice furtuni,
De năpârci şi căpcăuni,
Nimeni nu a fost în stare
Cu o palmă să mă mişte
Şi-am crescut mereu mai tare,
Peste neguri şi genuni,
Peste veacuri de restrişte,
De prăpăd şi smulgere,
Ca un uriaş stejar
Vânzolit de fulgere,
Ici, la margini de hotar.

– * –

Aici eu sunt stăpân

Aici eu sunt stăpân.
Şi neam de neamul meu sărac,
A stăpânit aici prin veac
Cu vrere aspră de român.

Aici eu sunt stăpân.
Istoria m-a tras adeseori pe roată,
Dar am crescut mai tare Detunată
Din propia-mi cenuşă de român.

Aici eu sunt stăpân.
În mine îşi dau mâna toţi:
Şi scumpi strămoşi şi strănepoţi -
Şi-i simt foşnind ca un gorun.

Aici eu sunt stăpân.
În lutul ăsta drag dorm toţi străbunii mei
Şi voi dormi alături de ei
Şi eu şi neam de neam român ...

Aici eu sunt stăpân,
Nu hoardele zălude şi flămânde
Şi nu mă sperie nici lanţuri, nici osânde,
Ci neclintit sub fulgere rămân.

Aici eu sunt stăpân.
Cioplit în cremene şi-n dinamită,
Calc apăsat şi dârz peste ursită,
Cu neînfrânta-mi cerbicie de român.

Aici eu sunt stăpân
Şi-nfrunt cutezător pe-aceste plaiuri
Netrebnicele stârpituri şi graiuri
Şi sub restrişti încrezător rămân
În steaua mea înaltă de român,

C-aici eu sunt stăpân!

– * –

Inscripție pe un meterez

Lui Radu Mironovici

Alci,
Încleștat de acest meterez,
Tare ca o piatră, ca un crez,
Zi și noapte veghez
Împotriva hoardelor de bolșevici.

Sunt numai ochi, numai urechi
Și lângă ctitorii străvechi
De Mușatini și Basarabi,
De jupânițe și de pârcălabi
Cu frica lui Dumnezeu,
Ca un câine credincios eu stau la pândă
Și-mi apăr țara și neamul meu
De fiara roșie flămândă.

Aspru și dârz, cioplit
În bazalt, în granit,
Biciuit de vitregia sorții,
Mă ridic și-nfrunt necontenit
Toate viscolele morții
Răbufnite de la Răsărit.

Din străfundul crâncenei istorii,
Îndemnându-și prin primejdii luptătorii,
O poruncă-mi săgetează creierii și rărunchii:
Cu dinții,
Cu unghiile,
Cu genunchii
Să mă încleștez
De acest meterez
Și cu toată cerbicia să rezist
Nebuniei și trufiei oarbe a lui Anti-Crist!

– * –

Jurământul unui cruciat

Arhanghele, strateg nebiruit,
Ce pe Satan l-ai doborât în chin,
De tine mă apropiu azi smerit,
Cu sufletul ca un potir de crin.

Pe spada-ți făcătoare de minuni,
Îmi reazim fruntea grea de vis și gând.
Jur, neamul să mi-l scap de căpcăuni
Și să-i ridic altare noi cântând!

Neghina veneticului mârșav
Să piară de la munte, de la șes ...
Să piară lacomul balaur slav,
În beznele din care a purces!

Și, strălucind, un nou Ierusalim
Să lumineze cele patru zări
Și robii nimănui să nu mai fim,
Sub soarele bogatei noastre țări.

Iar dacă-n lupte grele voi cădea,
Cu sângele-mi învolburat de dac,
Tu binecuvântează jertfa mea
Și fă-o să rodească peste veac.

Sub scutul tău neprihănit de glod,
Pe care ard lumini și strălucesc,
Să-și pârguie aroma sfântul meu rod
Al harului bogat, dumnezeiesc.

Să crească țară nouă ca-n povești,
Aici, la țărmul Dunării de Jos,
Și-n ea să-și plimbe pașii mei, cerești,
Ca-ntr-o biserică Iisus Hristos.

Și fi-voi fericit că am căzut
Pentru împărătescul ei destin.
Jur și oțelul spadei ți-l sărut
Cu zelul unui cruciat, Amin!

– * –

La moartea mea

O, nu! la moartea mea voi să nu plângeți,
Să nu vărsați o lacrimă măcar,
Rotundă ca un pur mărgăritar,
Nici sufletul de lespezi să vi-l frângeți!

Înalți și drepți, cu frunțile în soare,
Înfipți la capătâi ca niște brazi,
Să fremătați prin viscole ca azi,
Nestăviliți de-atâta grea chemare.

Pe fruntea mea de ceară și de iască
S-atârne grave flamurile mari,
Ca munții ce așteaptă solitari
O doină și-o baladă haiducească.

Și drept, prin grindini și prin vijelie,
Din pieptul vostru să țâșnească-n joc
Iuți ciocârlii spre soarele de foc
Al biruinței care va să vie.

– * –

Cântec de luptător

Partizanilor anticomuniști din munții Făgărașului, conduși de ing. Ion Gavrilă

Stau zi și noapte-nfipt pe-această creastă,
Țâșnit ca din adânc la o chemare;
Mi-e răzmeriță inima sub coastă
Și vulturi ochii crunți rotiți în zare.

Ca să înfrunt uzbecii și calmucii
Ce azi din trupul țării se înfruptă,
M-am înfrățit cu doina și haiducii,
Mânat de-o sete aprigă de luptă.

De sus, de pe Negoiuri și Parânge,
Mi-mbrățișez și țara și strămoșii.
Vuiesc în mine volburi mari de sânge
Și plumbi descarc în fruntea flarei roșii.

Sunt vifor și nimic nu mă-nspăimântă:
Nici moartea și nici iadul cel sinistru.
Aștept o zi de răzbunare sfântă,
Să-mi oglindesc privirile în Nistru.

Să pustiesc atâtea vechi blesteme
Și hoardele flămânde și nebune,
Să crească iar voievodale steme
Pe creștetul hotarelor străbune.

Mi-e inima luceafăr sus pe creste
Și-nfrunt hidosul stepelor balaur,
Visez o țară nouă ca-n poveste
Și mândră ca un măr domnesc de aur.

– * –

La răscrucea istoriei

Am crescut năpraznic cât un munte,
Din pământ, din cremene, din piatră;
Urlă haita viscolelor crunte
Și din toate părțile mă latră.

La răscrucea crâncenei istorii,
Mâinile mi-am încleștat pe armă;
Dor de libertate nu de glorii,
Sună-n mine clopot de alarmă.

Că s-a năpustit din fundul zării,
Ca o mollmă, ca o osândă,
Peste trupul schilodit al țării,
Fiara, fiara roșie flămândă.

A venit cu crivățul sălbatic,
Din Siberii vaste și geroase,
În priviri cu sânge și jeratic
Din arșița stepelor râioase.

Și cum pustiește totu-n cale,
Nu e slovă, nu e grai, nu-i carte
Să cuprindă, vai, atâta jale
Și atât prăpăd, atâta moarte!

Peste țara stoarsă de speranțe,
Dau năvalnic chiote haiduce.
Geme veacul ciuruit de gloanțe,
Scheaună și beznele năuce.

Arde-n mine sângele ca rugul
Și m-avânt bolid în vijelie ...
Ori sfărâm în mii de țăndări jugul,
Ori îmi las ciolanele în glie!

– * –

Cântec de cruciat

Memoriei lui Cola Burecu,
mort în greva foamei la Aiud

Am îmbrăcat
Armura grea de cruciat
Și-o armă am smucit să-nfrunt
Balaurul și iadul crunt.

Pornii în veac ca un bolid fierbinte,
Să curm domnia cruzilor lrozi.
Tresar strămoșii aprigi din morminte:
Arcași, panduri, hatmani și voievozi.

De pe balconul sfântului trecut,
Mi-aruncă grațioasele domnițe,
Pe zalele de gloanțe ca pe scut,
Surâsul alb și negrele șuvițe.

Îmi arde gândul ca un curcubeu,
Pe frunte sprijin bolțile senine.
Mă binecuvântează Dumnezeu
Și sfinții din icoane bizantine.

Văzduhul țării triste mă sărută
Și mă îmbrățișează ca o mamă,
La sânul ei c-o lacrimă durută,
Pădurea de smarald și de aramă.

Îmi joc destinul ca pe-un mânz în goană
Și viața-n vârful tevii ca pe spadă ...
Hei, neam al meu, slăvita ta icoană
Ți-o cânt cu toți haiducii din baladă!

Pornii să-nfrunt, în răzvrătirea-mi cruntă,
Călăii cu privirile ursuze.
De-acum visez o moarte ca o nuntă,
Cu zâmbetul ca un stindard pe buze.

Îmi bate pliscul pajurei rotate,
Sub coastele lucioase ca argintul ...
Domnițe dragi, cu mâini catifelate,
Turnați-mi peste răni balsam, alintul!

Cum străjui viitorul și trecutul
Și calc cu pas arhanghelesc prin vreme,
Îmi ard cartușierele ca scutul,
Să sparg în țăndări lanțuri și blesteme.

Și scapăr tot de pajuri și de steme!

– * –

La secret

(În beciul Securității Constanța)

Liniști mari, nemăsurate,
Stau de strajă ca-n cavouri,
Nu vezi soare sub lăcate,
Nu vezi lună printre nouri.

N-auzi spintecând văzduhul
Vestitorii dimineții.
Putrezesc, ca-n baltă stuhul,
Mădularele vieții.

Și tristețea ne apasă
Ca o piatră funerară.
Când și când, cu vocea groasă,
Numai temnicerul zbiară

Și prin calendar ne trece,
Cu veninu-i de năpârcă.
Moartea-și plimbă-n bezna rece,
Rânjetul pustiu de hârcă.

Numai șoaptele ușoare,
Strecurate în surdină,
Fug tiptil pe coridoare
Cu pași moi ca de jivină,

Între o spurcată ciorbă
Și-o lahnie cum e fierea;
Astfel doar mai stau de vorbă
Morții, înfrângând tăcerea.

Timpul și-a oprit pendula
Și-a murit în prag pe-o rână.
Bate-nflorând celula,
Câte un schelet de mână.

E-o fantastică poveste:
— Cine e acolo, cine? ...
— Hei, măi frate, aici este
O stafie ca și tine!

Nu străfulgeră obrocul
Nici o zare de lumină.
Ah, ursita, arz-o focul,
Prea a fost cu noi haină!

Ce blesteme, ce osânde
Ne-au pecetluit ființa,
Ca, prin mii de guri flămânde,
Să ne muște suferința?

Botu-i vânăt să ne stingă
Steaua mică și amară
Și, băloasă, să ne lingă
Neființa ca o fiară?

Aici nu e nici o viață,
Beznă doar și reci ecouri ...
Stăm cu veșnicia-n față,
Cum stau morții în cavouri.

– * –

Noapte de Crăciun

Ieşim ca nişte cârtiţe din hruba
În care picuri grei de apă cad.
În faţa porţii ne aşteaptă duba
Să ne transporte undeva-n alt iad.

Îngrămădiţi pe coridor de-a valma,
Păşim în gând cu semnul sfintei cruci.
Ne-mproaşcă cu ocara şi sudalma,
Cordoanele de cerberi politruci.

Şi, înşfăcându-ne cu lăcomie,
Ne-nghite duba ca un căpcăun.
În tot oraşu-i linişte pustie,
În noaptea asta tristă de Crăciun.

Sub streaşina cu turţuri şi cu vată,
Nu mai vibrează glasuri argintii.
Dintr-o copilărie-ndepărtată,
Răsună-n noi colindele târzii.

Nu-şi mai vesteşte nimeni bucuria
Că s-a născut în noaptea asta Crist.
Doar îngerii îi cântă-n cer solia -
Crăciun amar, însângerat şi trist.

Copiii azi se roagă sub icoane,
Să le aducă Moş Crăciun în zori,
Mălai în locul pungii cu bomboane
Şi taţii îngropaţi în închisori.

Strivim tăcuţi o lacrimă pe gene,
Ni-i sufletul pustiu şi răvăşit
Asemeni unui cuib cu fulgi şi pene
Din care rândunelele-au fugit.

În ţară azi dezmăţul şi urgia
Domnesc în numele lui Anti-Crist.
Nu se desghioacă-n nimeni bucuria
Şi neamul tot e-nsângerat şi trist!

– * –

Inscripție pe poarta iadului

Iată-mă, cu tinerețea luminată sfânt de vise,
Poartă neagră, poartă ticăloasă!
Mi-e trupul plin de răni încă deschise,
Ia-mă și aruncă-mă-n cazanul cu pucioasă!

Asmute-ți haita lighioanelor spurcate,
Nemernicele roșii pocitanii!
Satan m-a despuiat de zări și libertate
Și m-a trimis să-ngrop în tine visele și anii.

Deschide-te și-nghite-mă ca un balaur!
Vin cu osânda-n cârcă și năpasta,
Nu pentru că am strâns comori de aur,
Nici c-am ucis sau c-am râvnit măriri pe lumea asta.

Ci pentru că sub tâmpla mea fierbinte
Dezmierd un vis frumos din cale-afară,
Ca într-o candelă cu mirodenii sfinte -
Pentru păcatul dragostei de Neam și Țară!

Scufundă-mă-n adâncul negrei mări
De smoală clocotită ca o lavă
Și trece-mă prin suliți, prin frigări,
Unde-i scrâșnirea dinților cea mai grozavă.

Aș vrea să ard la cele mai înalte
Și mai nepământești temperaturi.
Scornește-ntruna alte și iar alte
Satanice suplicii și torturi!

Voi geme poate, voi scrâșni din dinți,
De prea mult chin, de prea mari sfâșieri ...
Dar drept, sub pavăza dreptei credinți,
Din cer sorbi-voi noi și noi puteri.

Nu-mi las în prag nici visul, nici speranța.
De-acum dezmățul dracilor să-ceapă!
Poate voi fâlfâi în vânt ca zdreanța,
Dar n-am s-ajung nici cârpă nici otreapă.

Să spumege infernul tot de ură,
Să mă împroaște crunt cu vitriol, -
Eu am să-mi curăț lamura de zgură,
În flăcările marelui pârjol!

Știu că-ntr-o zi, pe culmea nedreptății,
Din slava pururi binecuvântată,
Te vor izbi greu pumnii Libertății
Și te vei prăbuși în țăndări toată!

– * –

Strigăt din temnița Aiud

Lui Tache Funda

Frate,
Sub șapte lăcăte
Urâte și groase,
Ca niște broaște testoase,
Ne țin slugile Moscovei spurcate!

Ne-au răpit prospețimea zării,
Ca să poată suge mai tihnit
Tot sângele Țării,
Halta de la răsărit.

Am ajuns palizi și străvezii,
Ca niște umbre, ca niște stafii.
Câteodată, când ne bate vântul,
Unii din noi îngenunche și sărută pământul,
Alții bălăngănesc din picioare și din mâini,
Ca niște uși zgâlțâite din țâțâni.

Foamea ne roade mațele,
Cu botu-i cumplit ca o cange,
Trăim numai cu speranțele
Și parcă la toți ne-au crescut picioroange ...

Ehei, temnicer,
Trăzni-te-ar Sfântul din cer,
Deschide odată cu cheile-ți negre de fier
Și hai mai repede, astă seară ,să ne numeri,
Că la noapte, în timpul somnului,
Mulți dintre noi vor visa că le-au crescut aripi la umeri
Și vor zbura spre împărăția Domnului! ...

Sub grele osânde,
Gem viețile noastre trudite și plăpânde.
E parcă o tragere lungă pe roată,
Ce nu se mai sfârșește odată
Și-n nopțile întunecoase,
Se-aude un vaier și-un troznet de oase ...

În liniștile-ncremenite
Și plumburii peste oraș,
Țipă prin clopotnițI părăsite,
„Găinușile" lui Fărcaș,

Și țipătul lor sibilinic de jale,
Ne-mplântă în inimi săgeți și pumnale.

– * –

Cântec de departe

Fata tatii, fată dulce,
Ce mâini albe vin să-ți culce
Somnul gingașelor pleoape,
Ca un tremur lin de ape?

Mama-n piept cu doruri mute,
Se apleacă să-ți sărute,
Când prind umbrele să curgă,
Holda părului în pârgă.

Și-ntrebărilor mirate,
Albe și nevinovate,
Le șoptește la ureche
O poveste foarte veche:

Că tăticu-l dus departe
Și se luptă greu, de moarte,
Cu balauri și cu iasme,
Ca un Făt-Frumos din basme.

Și-ntr-o zi de sărbătoare,
Cu luceferi și cu soare,
Va veni din zări și tata,
Să-și dezmierde iarăși fata.

Tu adormi și nu iei seama
Cum își șterge ochii mama
Și surâzi pe-un maldăr mare
De zambile și cicoare.

Fata tatii, fată dulce,
Când mâini albe vin să-ți culce
Somnul pleoapelor ușoare,
Tata bea triste amare.

Și o lacrimă subțire
Picură pe amintire
Și pe dorurile-i toate,
Triste și nemângâiate.

– * –

Inscripție pe gratii

Peste-ale porții
Zale de fier,
Sună prin ger
Tropotul morții,
Tropotul morții.

Vesel și tandru,
Maiul viclean
Pune-n castan
Alb policandru,
Alb policandru.

Vântul și cântul
Zburdă prin tei,
Aici sub chei,
Mut e mormântul,
Mut e mormântul.

Salcia plânge
Tristă-n amurg.
Aici tot curg
Lacrimi de sânge,
Lacrimi de sânge.

Luna ca oul
Stă-n cuib în plopi.
Aici în gropi
Geme cavoul,
Geme cavoul.

Ce-ți spune bradul,
Luceafăr drag?
Aici în prag
Urlă tot iadul,
Urlă tot iadul.

– * –

Nopți la Zarcă

Șoapte putrede nu voci,
Bezne înfiorătoare.
Ca-ntr-o baltă duhnitoare,
Colcăim, bieți mormoloci.

Ce urși vin din peșteri reci
Și sub pașii grei ne calcă?
Dai un geamăt, strâmbi o falcă
Și adormi apoi pe veci.

Ca din haos, din abis,
Vântul sub zăbrele plânge:
Leșul lunii, plin de sânge,
Se rostogolește-n vis.

Stelele cu ochi de lup
Ies din văgăuni la pânde.
Haite de vampiri, flămânde,
Ne sug sângele din trup.

Ah, degeaba facem cruci
Să ne ocrotească Domnul,
Să nu ne mai fie somnul
Plin de șerpi și de năluci!

Vai, când nopțile se-așternu,
Fierbe bezna, geme lutul,
Spaimele lovesc cu cnutul,
Zarca toată-i un infern!

– * –

Lugubră

Rin-cling-cling, rin-cling, rin-cling-cling-ring,
Zvonuri lugubre cresc și se sting,
Multiplicându-și sumbrul ecou
Sub cavernoase bolți de cavou,
Unde Satana datu-ne-a brânci,
În miezul oarbei bezne adânci.
Lanțuri târâte de deținuți
Palizi, cu ochii mari și pierduți,
Prin coridoare-și rostogolesc
Hohotul straniu, râsul drăcesc,
Râsul sarcastic, hohotul crud
Al infernalei temniți Aiud.

Parcă-n sideful stepei de scoici,
Mână prin viscol sănii și troici,
Jalnică, larva unui convoi,
Ce se târăște leneș, greoi,
Tot mai departe către Sibir,
Sub încruntarea-aceluiași zbir,
Care-și revarsă-n scrâșnet de dinți
Toată otrava urii fierbinți,
Pe la răspântii, peste convoi,
Ca-n „Învierea" lui Lev Tolstoi ...

Bolți cavernoase, bolți cenușii,
Pline de golul negrei vecii,
Se înfioară-ntruna și tac,
Peste osânda bietului veac.

Rin-cling-cling, rin-cling, rin-cling-cling-ring,
Zvonuri lugubre cresc și se sting,
Tot mai departe , tot mai domol,
De-a rostogolul, tot mai în gol,
Tot mai în golul rece și ud
Al infernalei temniți Aiud.

– * –

Coșmar

Mereu aceeași sumbră panoramă,
Același polonic, aceeași zeamă,
Același miros acru de urină,
De mucegai, de rogojină.

Jigăriți și rufoși,
Ca niște câini râioși,
Ne scurgem tăcuți pe lângă pereți,
Clătinându-ne ca niște oameni beți.

Uneori câte unul din noi leșină,
Când își cară murdăria din celulă la latrină.
Până și gardianul Luca, de la coada vacii mai alaltăieri venit,
Își înfundă în batistă nasul de duhori trăznit.

Graiul ni s-a sfărâmat de tot în gură,
Sub privirea cerberilor care latră și înjură.
N-avem voie nici să tușim,
Nici măcar din ochi să clipim,
N-avem voie decât să murim.
Nu suntem liberi nici măcar în vis,
Totul, până și zâmbetul, e interzis.

Numai în șoapte,
Când ne-ncrucișăm pe coridor,
Prindem câte-o știre, fugitiv, din zbor,
Despre cei ce-au mai trecut în lumea îngerilor peste noapte.

Mereu aceeași sumbră panoramă ...
Viața bicisnică ni se destramă
Halucinant în hrube de-ntuneric,
Ca un abur, ca o scamă,
Sub domnia spiritului luciferic.

De când stăm aici și putrezim?
Am uitat de mame, de neveste, de copii,
Nu mai știm,
Dacă suntem morți sau vii.

Totul se petrece haotic și barbar,
Ca-ntr-o poveste fără înțeles ...
Și cerberii ne latră și-njură tot mai des
De sfinții cuvioși din calendar.

Doamne, mai durează mult acest coșmar?

– * –

Duh

Ah, temnița asta de plumb și de piatră
Mă stoarce sălbatic cum storci o lămâie!
Sunt azi o stafie, o hâdă momâie
Pe care o hăituie iadul și-o latră.

Umbrele,
Sumbrele,
Vampiri arși de sete,
Mi-au supt pe-ndelete
Tot sângele tânăr și aprig din vine,
Că azi mi-e și silă și groază de mine.

Mi-e inima, Doamne, rănitul cocor,
Vâslind prin oceanul de-azur, prin văzduh.
Sunt numai văpaie și zbor,
Numai duh
Ce pâlpâie-n temnița asta amară,
Ca focul albastru pe-o veche comoară! ...

– * –

Scrisoare clandestină mamei

Mi-e gândul tot la tine, dragă mamă,
Asemeni unei păsări călătoare ...
Te văd cum te închini, de bună seamă,
Pentru feciorul tău din închisoare.

Sub prourii icoanei afumate,
Ştergându-ţi lacrimile c-o batistă,
Te rogi să-mi dea puteri şi sănătate,
Mereu îngândurată, mereu tristă.

E mult de când tu nu mai ştii chemarea
La bucurii, ci bei tot fiere-amară,
De când s-a logodit cu închisoarea
Fecioru-ţi pentru neam şi pentru ţară.

Din iadul meu cu lacăte şi gratii,
Ascult în noapte plânsul tău subţire.
Mă doare şi oftatul greu al tatii
Şi ard de dor şi fierb de răzvrătire.

Ies beznele zbârlite de la pândă
Şi inima mi-o sfredelesc în gheare.
Azi ţara-l despulată şi flămândă
Şi geme sfâşiată crunt de fiare,

Dar tu măicuţă, sfântă-n suferinţă
Şi cu obrajii arşi de lacrimi grele,
Închină-te cu vechea ta credinţă
În care pâlpâie un cer de stele,

Căci, într-o zi cu faţa aspră, suptă,
Se vor ivi învolburaţi în zare
Arhanghelii cu cântece de luptă
Şi flamurile lor biruitoare.

Va fi o zi frumoasă şi sprinţară,
Cu snopi de soare-n horbota-i de ie,
Când va zvâcni gâlgâletor prin ţară
Un freamăt sfânt şi beat de bucurie.

Tu roagă-te mereu transfigurată,
Cu inima de-agheasmă şi de rouă,
Să se îndure Maica Prea Curată,
Să ne-ntâlnim curând în Ţara Nouă!

– * –

Cântec de cucuvea

Beznă rece, beznă grea ...
Ţipă iar o cucuvea
Ca isterica pe turlă
Şi-un dulău sinistru urlă:

Hau ... hau! ... Cucuveau ... veau ... veau! ...
Parcă-ar spune: suflet vreau.

Hei! Cine umblă la vizetă,
Cu privirea indiscretă,
Crudă, rece ca o spadă
Şi adulmecă o pradă?

Cine e pe coridor,
Ca un hoţ, ca un tâlhar,
Cu pas mic, cu pas uşor
De lunatic solitar?

Cine scârţâie prin gang,
Mirosind a ger şi-a brumă
Şi ne gâtuie c-un streang,
Ne sufocă, ne sugrumă?

Care duh, care putere
A-ntunericului orb
Toarnă-n somnul nostru fiere,
Grav, fatidic ca un corb?

Cine-n mersu-i de momâie,
Umblă brambura prin vise
Şi striveşte sub călcâie
Macii rănilor deschise?

Cin' se uită în celulă,
Cu privirea nesătulă,
Galbenă şi viermănoasă
Şi pe umăr are-o coasă?

Ah, sub gratiile grele,
În nopţi negre de tăciune,
Ţipă-ntruna cucuvele,
Prin tăceri de rugăciune!
Hei, fantastic călător,
Ticălos şi crud tâlhar,
Care umbli-n coridor,
Cu pas mic, cu pas uşor
De lunatic solitar
Şi ne-adulmeci prin vizetă,
Cu privirea indiscretă,
Galbenă şi viermănoasă
Şi tăioasă ca o coasă,
Aici nu sunt oameni vii,
Ci cadavre şi stafii!

Beţi de negură şi ceaţă,
Am uitat de mult de viaţă.

Nu te osteni-n zadar
Să ne tulburi somnul greu,
Leşietic şi amar
Ca un putred eleşteu.

Noi zăcem aici de mult.
Am fost iureş şi tumult
Şi păduri adânci şi sumbre
Şi-am ajuns stafii şi umbre.

Ne-a uitat aici Prea Sfântul
De când lumea şi pământul,
Că nu ştim în ce poveste,
În ce vise aurii,
Am trăit şi noi pe creste,
Sus, în rândul celor vii.

Lespezi grele de tăcere ...
Nu sclipește nici o stea
Printre gratii, prin unghere,
Doar stafia hâdă, rea,
Furișată-n încăpere,
Pune tainic pe podea
Pași scheletici, pași de fiere.

Hei, oprește! ... Mă, nebune,
Cu orbite reci ca gheața,
Noi duhnim a mortăciune,
C-o să te apuce greața!

Dacă vrei ospăț bogat,
Cum de mult n-ai mai gustat,
Du-te, du-te - te conjur -
Du-te la stăpânii zilei,
Grași de tihnă și huzur:
Stârpiturile gorilei!

Du-te, umflă-i de gâtlej,
Suge-le osânza, seva,
Porcului fălcos de Dej,
Boului cornut din Deva!

Ia-ți și-o butie cu vin
De Târnave, de Cotnari
Și îndoapă-te din plin
Cu momițe de tâlhari!
Lasă-ne pe noi și du-te -
Uite, hoitul nostru pute!

Beznă rece, beznă grea ...
Țipă iar o cucuvea
Ca isterica pe turlă
Și-un dulău sinistru urlă:

Cucuveau ... veau ... cucuveau! ...
Hăul hăuie: hau ... hau! ...

– * –

A mai căzut o stea ...

A mai căzut o stea din cer,
În noaptea plină de mister,
O stea răscoaptă ca o nucă -
Cui oare i-a fost dor de ducă?

Hei! Cine oare-a părăsit pământul
Și-a plecat cu noaptea și cu vântul
Și-a pornit spre vămile din cer,
Strecurându-se hotește printre drugii groși de fier?

Cine e acuma duh
Și plutește liber în văzduh,
Ca o vrabie, ca un porumb
Slobozit din temnița de plumb?

Cine-a evadat, măi frate, din celulă
Și în zbor de libelulă
Și-a luat drumul spre stele,
Petrecut de câini și cucuvele?

Cine-i oare răposatul,
Care-a terminat cu vorba,
Cu turtoiul și cu ciorba,
Cu suspinul și oftatul?

Hei, mâine, la apel, în dreptul rubricii,
Va fi lipsă încă un dușman al Republicii!
Temnicerul va rânji cu capul aplecat pe-un umăr
Și va șterge din tabel încă un număr.

Apoi totul va intra iar în normal,
Căci și moartea a ajuns un fenomen banal;
Totul va fi iar cum a mai fost,
Fără noimă, fără rost.

Și vom putrezi în beznă mai departe,
Liberându-ne cu totul doar prin moarte;
Rând pe rând, ca un rubin de sânge, va cădea
Steaua altui osândit și steaua mea ...

A mai căzut o stea din cer,
În noaptea plină de mister,
O stea răscoaptă ca o nucă -
Cuiva i s-a făcut de ducă.

A mai căzut din cer o stea
Și o sinistră cucuvea,
În gerul nopții hibernale,
Cobește a pustiu și-a jale ...

Și-un câine-l ține hangul peste poartă,
Sub luna galbenă ca o fecioară moartă.

– * –

Solul morții

Bătrâne corb bolnav de ticnafes,
De unde vii, din ce afund de hău,
Cu-nghet de moarte-n croncănitul tău,
Din ce tărâm fantastic ai purces,
Bătrâne corb bolnav de ticnafes?

Ce presimțiri lugubre îți dau ghes,
În golul dimineții cenușii,
De pari un sol al sumbrelor stihii
Și-ți dregi pe streșini ude glas nedres,
Bătrâne corb bolnav de ticnafes?

Ce mână nevăzută te-a trimes,
Sinistru ca-n pustiu de țintirim,
Pentru acei ce-n beznă putrezim
Cu sufletul pe buze recules,
Ce demon, ce destin neînțeles?

Bătrâne corb bolnav de ticnafes,
În croncănitu-ți spart sunt brume reci
Și frunze răvășite pe poteci
Și vântul morții suflă tot mai des,
Bătrâne corb bolnav de ticnafes!

– * –

Testament

Fiule,
Eu mor de-acum în beznă pentru tine
Și pentru țara ta de vis și-a mea.
Tu roagă-te în șoaptă pentru mine,
Cu inima sub coaste ca o stea.

Înlănțuit în temnițI de dușmani,
M-am stins treptat în chinuri nefirești.
Tu, crește-nalt și teafăr peste ani,
Ca năzdrăvanul aprig din povești!

Nu-ți las nimic, nimic pe-această lume,
Nici chiar o palmă de pământ sub cer,
Ci-n urma mea un nume, doar un nume
Și-un jurământ de foc scris pe hanger.

Îți las cu grai de moarte, fătul meu,
Povața asta ca o apă vie:
Să crești în temerea de Dumnezeu
Și-n sfânta dragoste de neam și glie!

Când, peste ani, și tânăr și viteaz,
Vei înfrunta balauri crunți și zmei,
Să fii și drept și darnic ca un cneaz,
Dar și necruțător cu cei mișei.

Eu, dragul tatii, ți-oi zâmbi tăcut
Din cerul cu miresme tari de nuc
Și voi așterne un duios sărut
Pe fruntea-ți răzvrătită de haiduc.

Și m-oi ruga Părintelui din cer,
Să-ți ocrotească pașii prin furtuni,
Să-ți dea înțelepciune, pumni de fier
Și brațe, brațe tari să mă răzbuni.

Atunci deplină pace-avea-voi doar,
Când țara pentru care am murit
Va străluci în zări ca un altar,
Odorul meu, feciorul meu iubit!

– * –

Beznă

Unui deţinut sârb, Sfetcovici,
adus muribund în celulă

E beznă ca smoala, s-o tai cu cuţitul
Şi somnul se zbate nevolnic, truditul,
De parcă culcuşul i-ar fi pe urzici,
Pe aşchii, pe suliţi, pe ţepi de arici.
Ce zgomot tăcerii i-a rupt brusc mătasa?
Ah, moartea, hapsâna, şi-ascute iar coasa!
Troznesc căpriorii şi crapă văzduhul ...
În sumbra celulă un frate-şi dă duhul
Şi horcăie straniu în noaptea grozavă,
De peşteră udă, de cocs şi otravă.
În bezna celulei se stinge o viaţă
Şi spaima ne linge pe trup şi ne-ngheaţă.

Un fulger despică în două genuna ...
În hohot sălbatic porneşte furtuna,
De parcă tot iadul pe noi se prăvale
Şi ploaia dansează-n picioarele goale,
Un dans desfrânat şi valpurgic de iele -
Şi miaună-n beznă şi râd duhuri rele ...

Târziu când furtuna se stinge în zare,
Târându-şi convoiul de demoni şi fiare
Spre alte meleaguri, departe ... departe ...
Pe umeri ne-apasă tăcere de moarte.
Nimic nu mai mişcă în noaptea amară,
Doar bezna ne linge pe ochi ca o fiară
Băloasă şi rece, flămândă şi crudă,
Cu coama zbârlită, lăţoasă şi udă,
În colţul celulei s-a stins horcăitul
Şi spaima ne-mplântă în inimi cuţitul.

– * –

Drumul spre plopi

Noaptea, de la morgă,
Când vântul şuieră la gratii ca o orgă,
Trec morţii
Peste pragul ferecat al porţii.

Ţepeni şi reci,
Sunt duşi pe drumul de veci,
Fără preot, fără lumânare,
Fără prohod de-nmormântare.

Doar o căruţă hodorogită
Urmată de un gardian cu inima-mpietrită
Şi condusă de un „drept comun",
Buzat şi tuciuriu ca un ceaun.

Sus, lângă cer cu o treaptă,
Cimitirul priponit aşteaptă
Să mistuie-n măruntaiele-i flămânde
Pe cei liberaţi de osânde.

Când bulgării cad grei în fundul gropii,
Foşnesc salcâmii, se-nfioară plopii
Şi numai cerul îi plânge
Cu lacrimi de ploaie, cu stele de sânge.

Galbeni ca gutuia,
I-nfulecă pământul.
Ca un ţârcovnic vântul
Îngână: Alilula! ...

– * –

Văcărești 1948

Comandorului Petre Lăzărescu

Din sfânt locaș de cuminecătură
Cu apa duhului de-a pururi vie,
Ajuns-a printr-o crudă ironie
Loc blestemat de scrâșnet și tortură.

Din cripta vremii rece, solitară,
Poetul lenăchiță cu privirea
Dezmiardă cula unde-i pătimirea
Martirilor pentru Iisus și Țară.

Și sângeră într-un pervaz și arde
Boierul vechi cu dragoste de glie,
De graiul cu miros de iasomie,
Jelindu-și neamul răstignit de hoarde.

Sub ceruri de noiembrie brumate,
Smolite clori pe turla mânăstirii
Transformă semnul sfânt al mântuirii
Într-un simbol al morții-ndoliate.

Noaptea-n arest se poticnește gândul
La glasul cucuvelei sibiline
Și fiecare se întreabă-n sine:
În noaptea asta cui îi vine rândul?

E-o toamnă rece, tristă și pustie,
Bocește la zăbrele straniu vântul ...
Și-i frig și-i umezeală ca mormântul,
În toată blestemata pușcărie.

– * –

Noapte la Văcărești

Lui Sterie Cepi

E o noapte albastră ca-n povești.
Cu obrazul roșu, dolofan,
Luna plină intră pe ferești,
Beată turtă ca un gardian.

Cu cruzimea unui mic despot,
Calcă parcă-n ciudă pe podea
Și își vâră nasul peste tot,
Ca la percheziție sadea.

Dorm adânc toți bietii osândiți,
Unii cheamă nume dragi în vis,
Alții gem și țipă îngroziți
Lângă margini oarbe de abis.

Plopii în odăjdii argintii
Își înalță rugile spre cer
Pentru toți cei îngropați aici de vii,
Chiar și pentru crudul temnicer.

– * –

Paragini duhovnicești

Zac mute clopotele mânăstirii,
Cu glasul lor înalt până la stele.
Clopotnița-i cuibar de cucuvele:
Vestale sure-ale părăginirii.

Pecinginea se-ntinde pe pereții
Cu tenculala roasă de rugină,
Prin crăpături ferite de lumină,
Cresc melcii, mușchiul verde și bureții.

Un demon își arată-n rânjet colții
Și își întinde peste turle gheara.
Apocaliptic hohotește fiara
Sub arcul cu moloz surpat al bolții.

Icoanele se scorojesc, iar sfinții
Au putrezit și și-au pierdut cununa ...
Și Duhul Rău se opintește-ntruna
Să surpe temeliile credinții.

Zac mute clopotele mânăstirii.
Așteaptă parcă Noaptea Învierii
Și sub asaltul crâncenei Siberii,
Vibrează doar în cerul amintirii.

– * –

Jilava

Rânjind de sub sârma ghimpată,
Ne-nghite în gura-i căscată,
Adânc scufundată ca nava,
Jilava, grozava, mârșava!

Sprânceana sbârlită și-o-ncruntă
Și ochiul ciclopic înfruntă
Din fundul pământului bolta
Și-și spumegă gnomii revolta.

Din hrube, din beznă, din piatră,
Toți demonii iadului latră
Și țipă-n văzduh cucuvele,
În nopți fără lună și stele.

Un geamăt și-un vaier se-aude
Și scrâșnet de lanțuri zălude,
Prin ganguri pândește misterul
Și-njură cumplit temnicerul.

Sub bolți cenușii ca leșia,
Își târâie ziua stafia
Și-n somnul cu țepi ca aricii:
Coșmaruri, fantome, suplicii.

Ne suge cu mii de ventuze,
Cu vinete, lacome buze
Și-n sânge ne toarnă otrava:
Mârșava, grozava, Jilava!

– * –

Primăvară în Aiud

Au înflorit festiv iar pomii
Şi hohotesc roz-albii meri,
Turnând efluviile-aromii
În cupa dalbei primăveri

Lumina blândă mirulește
Pe frunte mugurii plezniți
Şi-un verde crud abia mijește
De sub nămeții horbotiți

Şi sălciile înverzite
Şi-atârnă rămurişul crud,
Asemeni blondelor iubite
Cu părul despletit şi ud.

Pe un fundal de-acuarelă,
Pictat în mov de un penel,
Se profilează o turelă
Şi-o baionetă de oțel.

Pe unde scurte de mireasmă,
Claviaturi de gingaş tril
Îşi varsă stropii de aghiasmă,
Din cerul proaspăt de april.

Zglobie boare şi uşoară
Adie-n roiuri de lumini ...
Prietene, e o primăvară ...
Şi râd iar pomii prin grădini!

Doar temnița mai stă ursuză,
Rânjind ca un dulău la noi,
Ne-nghite-n ea ca o meduză
Şi iar ne scuipă înapoi.

– * –

Toamnă printre gratii

Iar toamnă cu burniți subțiri
Și cețuri băloase și reci
Și gândul străbate poteci,
Pribeag prin tăceri și-amintiri.

Fantastici balauri răniți,
Împroașcă cu sânge păduri,
Iar plopii, în zdrențe de -armuri,
Tușesc peste zid ofiliți.

Se târâie vremea încet
Și-și deapănă negrul ei ghem.
Prin veacul stupid de blestem,
Nu buciumă nici un profet.

Același sinistru cavou
Și-aceleași profunde tăceri ...
Visăm zgribuliți primăveri,
Să-și fâlfâie steagul din nou.

Se scurg ca mocirla grei ani
Și-abia-i mai crestăm pe răboj
Și sufletul plânge sub coji,
Ca frunza de plopi și castani.

Trec toamnele triste și șui,
Sub cerul de plumb din Aiud,
Iar gândul se clatină ud
Și tipă golaș ca un pui

Rămas singurel pe pământ ...
Trec toamnele triste-n convoi,
Cu frunze, cu cețuri, cu ploi,
Cu moarte iluzii în vânt.

– * –

Evadare

Îl mistuia un dor de libertate,
Pădurea îl chema ca o iubită
La sânul ei cu umbre parfumate
Şi îl vrăjea cu dulcea ei ispită.

Se scufundase-n beznă puşcăria
Şi se brodise o ceţoasă vreme.
Afară-i raiul, iar aici urgia
Şi iadul cu torturi şi cu blesteme.

Tiptil, cu paşi de vulpe se strecoară
În miezul nopţii oarbe, fără stele.
A rezemat de zidul nalt o scară
Şi iată-l dincolo de santinele.

- Stai! ... răbufneşte-o voce cavernoasă,
Ca din gâtlejul unei peşteri ... - stai,măi!
Şi bezna se-nfioară floroasă,
Zbârlindu-se ca un arici de spaimă.

Somaţia buimacă e-o himeră,
Ce forţă l-ar opri să mai rămâie?
Rafale de pistol-mitralieră,
Dar fuga are aripi la călcâie.

Şi gloanţele îl caută zadarnic
Prin ceaţa groasă ca o pânză udă.
În urma lui, scrâşnind din dinţi amarnic,
Plezneşte iadul furios de ciudă.

– * –

Clopotele din Aiud

Clopotele din Aiud,
Ce-ncântare când le-aud,
Căci sub cerul ud sau calm,
Par un heruvimic psalm!

Graiul lor, heruvic grai,
Spune inimii de rai
Şi o leagănă prin cer,
Cu mireasma-i de mister.

Dangăt dulce, dangăt lin,
Muzical, heruvic crin
Cade din grădini cereşti
Peste rănile lumeşti.

Bang-cling-cling, balang-cling-cling ...
Mistice ecouri ning
Heruvimice cântări,
Ca un roi de fulgi în zări.

Glasul clopotelor, sfânt,
Dus pe aripi moi de vânt,
Varsă parcă prin tăceri,
Harul Sfintei Învieri.

Ah, cum sună de sublim,
Ca un glas de heruvim,
Pe sub cerul calm sau ud,
Clopotele din Aiud!

– * –

Simfonia clopotelor

Auzi cum sună clopotele-n târg?
În glasul lor de-aramă și de fier,
Ce-și urcă rugăciunile spre cer,
E-atâta armonie și mister,
Că-nvăluie și trudă grea și sârg.

Auzi cum sună clopotele-n târg?
E-atâta liniște în univers,
C-auzi foșnind pe-aproape-al serii mers
Și-a amuțit și-al ciocârliei viers
Deasupra holdelor ce dau în pârg.

Auzi cum sună clopotele-n târg?
În glasul lor crescut din adâncimi
Nu-s rugi lumești, ci psalmi de heruvimi
Desprinși din siderale înălțimi
Și ciuguliți de-al serii cocostârc.

Auzi cum sună clopotele-n târg?
În glasul lor eteric și solemn
Vibrează totul: humă, piatră, lemn,
Iar inima, sub pinteni de îndemn,
Se-nalță peste-al patimilor smârc.

E-atâta sfântă pace în amurg,
Că parcă cerul tot s-a desfăcut
Ca o imensă floare peste lut.
O, taci și-ascultă dangătul bătut
Al clopotelor îngerești din târg! ...

– * –

Golgota românească

Memoriei lui Nicolae Chisălicescu,
mort la Zarca din Aiud

Ni-i trupul răstignit, bătut în cuie,
Sus pe Golgota pătimirii noastre.
Cucernic ca un schivnic gândul suie
Spre cerul limpezimilor albastre.

Pe crucea jertfei cutremurătoare,
Pe care mor și visele și anii,
Oftăm prelung în deznădejdi amare:
O, Eli, Eli, lama sabactani!

Credința însă biruie năpasta,
Cădelnițându-și ruga în tăcere.
Călăii ne străpung cu suliți coasta
Și ne adapă cu oțet și fiere.

În urletele crâncenei gheene,
Din zvârcolirea cărnii sfâșiate,
Sclipește-n diamantul de pe gene
Lumina jertfei noastre ne-ntinate.

Pe creasta de văpaie a credinței,
Noi știm, în greaua zbatere-a durerii,
Că încolțește-n miezul suferinței
Grăuntele de foc al învierii.

Ni-i ruga, Doamne, pură ca zambila,
Şi chinu-l înfloreşte-n bucurie.
Revarsă-Ţi harul roditor şi mila
Pe fruntea stinsă de mucenicie!

În bunătatea Ta dumnezelască,
Tămăduieşte-ne cu sfinte leacuri
Şi fă ca jertfa noastră să rodească,
Rotundă şi bogată peste veacuri!

– * –

Cântec de logodnă cu moartea

Eu m-am logodit cu tine,
Moarte, zână de smarald,
Într-o zi cu zări senine
Zugrăvite-n aur cald,

Ca o splendidă fecioară,
Cu cercei lungi în urechi,
Când doineau înalt prin ţară
Codrii mândri, codrii vechi ...

Feţi-Frumoşi, sub bolţi de ramuri,
Cetluiau ca în poveşti,
Dârji, cu mâinile pe flamuri,
Jurăminte haiducesti.

Ce lumini purtau pe gene
Şi în inimi ce văzduh,
Când sorbeau chemări codrene
Şi sufla prin veac alt duh!

Era duh de primăvară,
Duh de noui ctitorii.
Înfloreau sus, peste ţară,
Crengi de zodii aurii.

Viforos tuna-n baladă
Sfarmă-Piatră din poveşti,
Când pe cruce şi pe spadă
Pâlpâiau lumini cereşti.

Făureau alte calende,
Tinerii iluminaţi
Şi creşteau în veac legende
Cu arhangheli cruciaţi.

Parcă legiuni de îngeri
Coborâseră în lut,
Neamul din dureri și plângeri
Să-l înalțe sus pe scut.

Drepți, cu fruntea luminoasă,
Peste-al cărnii vânăt spasm,
Te cântau ca pe-o mireasă
Pentru nunta lor de basm.

Și, vrăjit de-a ta chemare,
M-am încolonat și eu
În cohortele prin care
Cuvânta-n veac Dumnezeu.

Hei, m-am logodit cu tine,
Moarte, într-o zi de mai,
Când doineau înalt în mine
Codrii pe-un picior de plai!

Dârz, cu paloșul și scutul,
Fulger veacul cel năuc
Și-ți aștept senin sărutul
Alb pe fruntea-mi de haiduc.

– * –

Crez

Puneți-mi lanțuri și cătușe,
Să-și sune scrâșnetul hapsân
Și mii de lacăte la ușă,
Eu tot ceea ce-am fost rămân!

Surpați asupra-mi munți și ape,
Puteți chiar să mă spintecați
Cu grele, crunte târnăcoape,
Credința tot nu mi-o sfărmați!

Târâți-mă, de vreți, prin șanțuri
Și îngropați-mi trupul stins,
Eu sorb, ca Făt-Frumos, din lanțuri,
Puteri adânci, de neînvins!

Puteți să năpustiți tot iadul,
Ca să mă frigă până-n miez.
Eu stau sub vifore ca bradul
Și tare, tare ca un crez!

– * –

Credința

Credința sfarmă și răstoarnă munții
Și râurilor le strămută vadul,
Retragerii îi taie calea punții
Și-nfruntă vijeliile și iadul.

Se plămădește-n cremenea abruptă
A sufletului, nu-n argila slabă.
Ea cere brațe zdravene de luptă,
Nu bieți zarafi bicisnici de tarabă.

Nu geme, nu se vaietă, nu plânge,
Ci chiotul și-l spulberă-n balade;
Se apără cu arma-n mâini, cu sânge;
Pe sfinte și pe dârze baricade,

Nici roți, nici târnăcoape și nici pluguri
N-o spintecă, n-o sfarmă niciodată.
Ea arde neînvinsă sus pe ruguri
Și intră în mormânt iluminată.

Credința-i un neprețuit tovarăș,
Când moartea viscolește greu ursita;
Ea surpă munții și-i înalță iarăși,
Mai formidabilă ca dinamita.

– * –

Gorunul

Lui Ilie Rădulescu

Nu-s trestie bătută de-orice vânt,
Ci sunt gorun înalt, beat de azur;
Nu mă aplec cu fruntea la pământ,
Ci neclintit restriștile le-ndur.

Setos de înălțimi și de lăstuni,
Coroana verde mi-o rotesc în larg
Și chiar când se dezlănțuie furtuni,
De pieptul meu vânjos și lat se sparg.

Cu creștetul sub fulgere și nori
Ce-aleargă bubuind asupra mea,
Adulmec luminișul altor zori,
Încrezător în tutelara-mi stea.

Adeseori din lupte ies schilod
Și sânger calm precum un cavaler,
Dar fruntea nu mi-o prihănesc în glod
Și rănile mi le pansez cu cer.

Înfipt în glia țării și-n trecut,
Înfrunt semeț și viscole și ploi,
Cu fruntea sus, cu pieptul desfăcut
Și chiar când cad, mă frâng, dar nu mă-ndoi.

Că-s binecuvântat de Cel de Sus
Și știu că împlinindu-mi rostul bun,
Așa, ca răsăritul din apus,
Din ghinda mea va crește alt gorun.

– * –

Zimbrul

Ca din moldave cronici vechi un zimbru
Mi s-a ivit în roua dimineții,
În toată strălucirea frumuseții
Și s-a pierdut departe spre Sântimbru ...

Au chiuit gorunii tinereții,
Prin codrii transilvani cu iz de cimbru,
La zvonul fermecatului său timbru,
Ce mi-a robit de-a pururi duhul vieții.

Pe urmele copitelor fugare,
Zoresc de-atunci să-l ţintuiesc săgeții,
În sângerări și în zdreliri amare.

Mă-nțeapă mărăcinii și scaieții,
Dar coama lui îmi nălucește-n zare
Și-mi dau târcoale corbii și ereții ...

– * –

Excelsior

E drumul lung și presărat cu spini ...
Hăt, dincolo de negură și moarte,
De stele și de zodii, mai departe
E țara visului, frați pelerini!

Mușcați de gresii pe urcușul greu,
Suiți-vă,cohorte în tăcere,
În mersul vostru sfânt spre înviere,
Să vă sărute fruntea Dumnezeu!

Lăsați în urmă desele păduri
Cu fiare și sălbăticiuni grozave,
Vremelniciei triste oarbe sclave,
Să-și spumege veninul negrei uri.

În val-vârtej de flăcări mari, fierbinți,
Țâșnind din miezul obiditei baștini,
Străbateți aprigi putredele mlaștini,
Iluminați și puri ca niște sfinți.

Și despicați cu spade-arhanghelești,
Largi pârtii peste boturi, peste pliscuri,
Să vă cuminecați sus, sus pe piscuri,
Cu vinul înălțimilor cerești.

Mai sus deci, mai departe, mai senini,
Să v-adăpați arșița pătimirii
La recele izvor al nemuririi,
Neprihăniți, fantastici pelerini!

– * –

Manifest

Ioane,
Din adâncul acestei diabolice prigoane,
Sloboade-ți chiotul peste păduri și bărăgane
Și fă să ți se-audă iarăși în istorie,
Setoși de libertate, nu de glorie,
Pașii grei și uriași în ropot de ciocane
Bătute ca o grindină pe nicovale,
În cea mai sfântă dintre sfintele-ți răscoale!

Ioane,
Ridică-te și freamătă ca o pădure de goruni și ulmi,
Bătută de furtuni,
Aprinde iarăși focul răzmeriților pe culmi,
Desferecă genuni,
Desfă stihiile și fă să urle-n țară uragane!

Înfige-ți dârz opinca spartă, ciobănească,
În glia-nsângerată, strămoșească,
Adună din străvechiul tău făgaș,
Ca Făt-Frumos puteri de uriaș
Și pumnul tău năpraznic să trăznească
Voinicește,
Românește,
Babilonia asta hâdă și drăcească,
Rostogolind-o-n hău de-a berbeleacul,
Să se cutremure din temelii tot veacul!

– * –

II.
Foame

Foame

Răstigniți pe blid și porții,
Foamea ne frământă-n ghiare.
Spectrul obsedant al morții
Joacă-n ochi la fiecare.

Sub buric, mereu la pândă,
Stă pitită o panteră
Și adulmecă flămândă
Aburii din atmosferă.

Prin celule, în surdină,
Moartea își ascute coasa.
Cu instincte de jivină,
Știm precis când vine masa.

Și cum stăm culcați pe burtă,
Răsuciți de chinuri grele,
Ca la o comandă scurtă,
Năvălim toți la gamele.

Un turtoi ca fierea rai e,
Rai e și fiertura chioară ...
Foamea scurmă-n măruntaie,
Ca un bot lihnit de fiară.

Un cui roșu ni se-nfige,
Gând și carne ne străpunge
Și ne arde și ne frige
Cel din urmă strop de sânge.

Joacă-n ochi ca o bacantă,
Peste munți de pâini și poame,
Groaznică, halucinantă:
Foame ... foame ... foame ... foame ...!

– * –

A mai murit un deținut de foame

A mai murit un deținut de foame
Și moartea-adulmecă azi altă urmă.
Cumplit ne roade foamea și ne scurmă
Prin măruntaiele de ceață și de scame.

A mai murit un deținut de foame,
Supt, istovit de ploșnițe râioase,
Ce cară-n spate butii pântecoase
Cu sânge ca pelinul de la crame.

A mai murit un deținut de foame,
Liber plutind ca zborul unei vrăbii ...
Iar ochii noștri au sclipiri de săbii
Și fulgeră în beznele infame.

– * –

Inscripție pe un perete de celulă

Rânjește cruda stăpânire,
Stafii mă pipăie pe frunte ...
De-atâta chin și istovire,
Ajuns-am iezer clar de munte.

În țara de silozuri plină,
Sfințită cu belșug de pâine,
Eu zac livid pe-o rogojină,
Lihnit de foame ca un câine.

Aș vrea să strâng în mâini o glastră,
Să sorb miresmele grădinii,
Să beau din amfora albastră
Cotnarul dulce al luminii.

Să-mi mângâi ochii dimineața,
Cu rodul holdelor de aur,
S-aud cum gâlgâie viața
Din sursa tainicului Faur.

Să-mi umplu nările, plămânii
Și măruntaiele lihnite
Cu tot mirosul cald al pâinii
Și-al mămăligii aburite.

Și beat de zări ca niciodată,
Uitând și lanțuri și abise,
S-adorm cu fruntea rezemată
Pe-un maldăr auriu de vise.

– * –

Milostivire

Când sorb amare dumicaturi
Din ciorbe turburi ca un val,
Tu, Doamne, foamea mea o saturi
Cu pâinea unui ideal.

În ţarcul tristelor dumineci,
Mai triste ca un ţintirim,
Tu, Doamne, setea mi-o cumineci
Cu vinul unui vis sublim.

Când tremur rebegit de geruri
Şi mă sfinţesc de-atâta chin,
Tu, Doamne, mă-ncălzeşti din ceruri
Cu raza harului divin.

Şi din albastra-Ţi depărtare,
Îmi pui pe rănile ce dor,
Suprema binecuvântare
Şi leacul tămăduitor.

Când moartea umblă-aici flămândă
Şi temniţa-i un cimitir,
Tu pui în inima-mi plăpândă,
Seninătate de martir.

Şi cum înfulec fără silă
Din terciul muced şi spurcat,
Tu pui în jertfa mea umilă,
Sămânţa rodului bogat.

Când noaptea în celulă sânger
Şi-mi vărs oftatul din rărunchi,
Tu, Doamne, îmi trimiţi un înger
Să mă sărute în genunchi.

Atunci dispar coşmaruri hâde
Şi în ocean de-azur mă scald,
Căci printre gene îmi surâde
Ţara de aur şi smarald.

– * –

Cuvânt către bucătar

Ascultă, bucătare Ladislau,
Răstoarnă-n blid pogan un polonic,
Că-mi arde gura fierea ce o beau
Şi-un gol imens mă suge sub buric!

Între pereţii mucezi cu libărci,
Cu trupul vânăt, răsucit covrig,
Azi noapte-n iadul blestematei Zărci
Am tot gemut de foame şi de frig,

Nu mi-am găsit o clipă adăpost
Şi-am tropăit precum un armăsar,
Că gardianul furios din post
M-a târnosit cu-ntregul calendar ...

Mi-a sângerat în inimă o rană
Si-un înger trist îmi lăcrima sub coastă ...
Doar luna durdulie, roşcovană,
Râdea cu gura ştirbă ca o proastă.

Te-am aşteptat, în cuşca zăbrelită
Să vii ca un îmblânzitor de fiare
Să simt curgând mocirla aburită,
Ca aurul topit în mădulare.

Să-nşel o clipă apriga potaie
Ce-mi latră trupul destrămat în ceaţă,
Cu gheara-i crunt înfiptă-n măruntaie ...
Luceafărul şi steaua ei de viaţă!

– * –

Halucinaţie

Brrr! ce frig, ce foame mi-il
Ca un darnic vistier,
Noatea a spuzit pe cer
Zloţi în roluri brumării.

Printre negrele zăbrele,
Din nemărginire stele
Mă măsoară ca apaşii
Şi-şi scufundă-n haos paşii ...

Luna rumenă ca chifla,
Îmi tot dă mereu cu tifla
Şi-mi aruncă - ah, nebuna! -
câte un crâmpei de stea
Nu mai mare ca aluna,
Pentru toată foamea mea.

Oare astfel crede ea
Că mi-o poate alina?

Cum pluteşte coaptă-n aburi,
Tot înghit în sec salivă,
Izvorând ca apa-n jgheaburi
Din făptura-mi costelivă.

De te-aş prinde, măre ciumă,
Te-aş muşca de nasul cârn
Şi în cui am să te-atârn,
Să te leculeşti de glumă.

Dați-mi pietre, măi, și humă,
Să le rod și să le ling,
Poate-oi reuși să-mi sting
Foamea care mă sugrumă!

Parcă merg desculț prin brume ...
Cine urlă, măi vecine,
Ca o fiară-n cușcă, cine
Scoate răcnete și spume?

Ptiu! mormântul tău de lume! ...

– * –

III.

Așteptare

Fii tare, neam al meu!

Fii tare, neam al meu,
Pe drumul lung, ne-nchipuit de greu,
Şi nu sorbi otrava deznădejdii,
În viforul turbatelor primejdii
Pe care le stârneşte Duhul Rău,
Căci într-o zi destinul tău,
Târât acum de fioroase bestii
Prin funduri reci şi oarbe de prăpăstii,
Se va bolti spre Dumnezeu
Asemeni unui curcubeu
Ce prin spărtura unui nor
A răbufnit triumfător!

Fii tare, neam al meu,
Şi dă cu tifla duhului ateu!
Cu legea datinilor scrijelată-n piatră
Şi oasele strămoşilor din vatră,
Dârz caţără-te pe urcuşul greu
Şi-nfruntă ladului urgia,
Spre piscul nepătat de tină
Unde pluteşte veşnicia:
Neţărmurită mare de lumină.

Fii tare neam al meu,
Şi nu te lepăda de Dumnezeu!
E scris în a Vieţii Carte
De Cel care-a trecut biruitor prin moarte
Şi sângele şi L-a vărsat pe cruce,
Că totdeauna o Golgotă duce
C-o invincibilă putere
La înviere!

Fii tare, neam al meu,
Şi-nalţă-te smerit spre Dumnezeu!

– * –

De zece ani

An de an,
Hoarde ale lui Satan,
V-aţi înfruptat în ţara noastră
Bogată şi frumoasă ca o floare într-o glastră.

Aţi adus din stepe cu voi,
În sinistru convoi,
Şi foamete, şi molimi, şi-ntuneric
Şi hohotul dezmăţului isteric
Şi-aţi revărsat toate urgiile iadului
Pe trupul ţării verde ca cetina bradului.

De zece ani,
Striviţi în cizme de golani,
Tânjim amarnic după mucedul mălai cu gramul
Şi foamea-şi răsuceşte-n măruntaie gheara.
Oftează greu neamul
Şi sângeră ţara...

Cadavre ajuns-am şi umbre schiloade
Şi foamea ne scurmă şi moartea ne roade.

Şi ţara odată,
Rotundă, bogată,
Azi geme pe roată
Strivită de vie
Şi-i temniţă toată
Şi cruntă robie.

Şi neamul se zbate în lanţuri şi geme
Şi plânge în doine şi urlă-n blesteme.

Dar va suna odată pân' la astre
Şi ceasul sfânt al învierii noastre
Şi neamul tot, trezit la o chemare,
Se va scula năpraznic în picioare,
Cu coase-n mâini, cu furci şi cu topoare,
Vuind şi bubuind din zare-n zare,
Ca o pădure uriaşă de goruni
Sălbatic bicluită de grindini şi furtuni.

Şi veţi pieri în hăuri de-ntuneric,
Cu prăvălirea unui bolovan,
Hoarde ale Spiritului Luciferic,
Hoarde ale lui Satan!

– * –

Cântec de revoltă

Destul... destul atâta josnică robie!
În nopţi de chin, de febră şi de insomnie,
Visez flămând o nouă Românie,
Puternică, strălucitoare, vie,
Cu chip creştin de sfântă omenie,
Crescută vulcanic de sub crunta tiranie:
Din flăcări,
Din sânge,
Din lacrimi
Şi din profeţie.

Cu duh, în ea, înalt de veşnicie!

– * –

Rugă

Doamne,
Bicisnică ni-i viața și amară.
Nu vezi cum sângeră întreaga țară?
N-auzi în șoapta rugilor fierbinți
Și gemete și scrâșnete de dinți?

Mălai stricat mâncăm,
Otravă bem
Și ura-n temniți o crestăm
Pentru călăi cu sânge și blestem.

Și molimi și osânde și urgii
Trec toate peste noi în rostogol.
Nu vezi că suntem umbre și stafii
Și țara toată-i vaier și pârjol?

Doamne,
Ajunsu-ne-a cuțitul pân' la os
Și orice așteptare-i de prisos.
Îndură-Te de noi din cerul Tău
Și fă de-acum să piară Duhul Rău,
Că viața ni-i câinească și amară
Și sângeră și geme-ntreaga țară!

– * –

Satana stă pe gânduri la Kremlin

Satana stă pe gânduri la Kremlin,
Presimte că sfârșitul lui e-aproape.
De ciudă bea pocale de venin
Și ochii nu-i mai strălucesc sub pleoape.

Satana stă pe gânduri la Kremlin.
Aude zvonuri din văzduh, din ape...
Iar tronul lui se clatină din plin
Și sub dărâmături o să-l îngroape.

Satana stă pe gânduri la Kremlin.
Sub tălpi pământul arde și-o să crape
Ca să-l înghită beznele deplin,
Căci ziua judecății e aproape.

Satana stă pe gânduri la Kremlin.
Copitele-i păroase-atârnă șchioape.
Sinistră noapte, vaier și suspin
Se lasă pe pupilele-i mioape.

Și țipă cucuveaua pe Kremlin!

– * –

Inscripție pe ușa celulei

Greu zurule pe suflet zăvoare și lăcate
Și ghioage țintuite izbesc în tâmpla mea.
Cuțitele crestează în carne nestemate,
Dar inima mi-e înaltă cât o polară stea.

Mă bat viforniți grele, mă latră uragane,
Călăii mor de spaimă în caldul lor latac,
Iar chiotul meu aprig, zvârlit peste prigoane,
Străpunge bezna rece a ăstui putred veac.

Prin viscolele morții mă lupt cu duhuri rele,
Veleatul să-și plinească Letopiseți cerești,
Când sângele meu tânăr va chiui sub stele,
Vestind la toți minunea-nvierii românești.

– * –

Vlad Țepeș

Măria ta din cronica bătrână,
Ce-ți clatini peste veacuri umbra'naltă,
Cu sceptrul tău de aur într-o mână
Și teapa ca o lance în cealaltă,

Tu care ai stropșit năpraznic turcii,
Boierii răi, tâlharii și vlădicii
Și stârvul li l-ai pus în vârful furcii,
De se zbârlea pădurea ca aricii,

Tu care-ai pus pe tron întâia oară
Ca să domnească Sfânta Direptate
Și ai stârpit necruțător din țară,
Fărădelegi, trădări și strâmbătate, –

Nu vezi cum joacă hoardele barbare
Pe trupul țării tale răstignite,
Cum pângăresc străvechile altare
Și ne sluțesc sălbatic sub copite?

N-auzi în sihăstria criptei tale,
Din tot amarul gloatelor bătute,
Și gemete și valete de jale
Și hohotele slugilor vândute?

Măria Ta, îndură-te și scoală,
De sub povara lespedei bătrâne,
Dă iar prin veac un iureș, o năvală,
Stropșește teasta hoardelor păgâne

Și fă să crească rânduind în vârfuri
Călăii toți trași în frigări ca mieii,
Priveliștea pădurilor de stârvuri,
Să tremure de-a pururi toți mișeii!

– * –

Prinos

Preotului Dumitru Mitoiu

La naşterea Ta minunată, Doamne,
Eu nu-Ţi aduc, din susurul mulsorii,
Nici daruri mici şi simple ca păstorii,
Nici rodul auriu al unei toamne.

La ieslea Ta eu nu-mi deşert desagii
De aur şi de sfinte mirodenii,
Alături de sfioasele smerenii,
Cum au făcut odinioară magii,

Căci sunt sărac şi viaţa-mi chinuită
Se zbate-n cea mai crâncenă robie,
Sub gratii ce mă rup şi mă sfâşie
Ca nişte colţi de fiară hămesită.

Când îngerul vesteşte iarăşi lumii
Târâte în noianul pătimirii
De Duhul Rău, minunea mântuirii, –
Eu îngenunchi umil deasupra humii,

Purtat pe aripile bucuriei,
Într-un crâmpei de sfântă rugăciune,
Să preamăresc Sublima Ta minune
Ce ne deschide poarta veşniciei.

La minunata-Ţi naştere, Hristoase,
Din sufletul smerit ca o căţuie,
Ţi-aduc prinos nu smirnă şi tămâie,
Ci aurul credinţei luminoase!

– * –

Doamne, izbăveşte-mă de suferinţă!

Doamne, izbăveşte-mă de suferinţă!
De-atâta chin mi s-a sfinţit şi cel din urmă strop de sânge.
Uite, sunt stâncă tare de credinţă
În iureşul furtunilor ce n-o pot frânge.

Doamne, nici pustnicii pe vremuri în pustiu
Nu-şi canoneau atât truditele lor mădulare.
Uite, sunt numai flacără de spirit viu
Şi am sorbit până la fund otrava sfâşierilor amare...

Doamne, mi-e sufletul azi ca un eleşteu
În care se-oglineşte-atotputernica-Ţi Fiinţă.
Desigur, Ţi-am greşit cu cugetul şi eu,
Dar m-am sfinţit de-atâta suferinţă.

Şi stat-am între două lumi ce se înfruntă,
Pe crucea mea de suferinţă cruntă,
Precum o spadă dreaptă-n juruinţă,
Încrezător în marea-Ţi biruinţă!

– * –

Urare

Lui Ghiță Reus

De ziua ta de sfântă sărbătoare,
Nu vin cu daruri scumpe în desagi,
Ci c-o urare simplă ca o floare
Din Bucovina codrilor de fagi.

Mulți ani! Și din adâncul suferinței
Să crești în zbor înalt de heruvim,
Înfipt pe stânca tare a credinței,
Cu ochii-n zarea visului sublim.

Pe drumul plin de jertfe și morminte,
Să calci cu pași de foc, răscolitori,
Sub steagul românesc al vrerii sfinte,
Purtat de-atâția aprigi luptători.

Să arzi mereu în strămoșeasca vatră,
Cuminecat cu cneji și voievozi
Ce strigă de sub lespedea de piatră
Să-ți aperi țara suptă de lrozi.

Coborâtor din evul scris în carte,
Arcaș de-al lui Bogdan, de-al lui Ștefan,
Să tai cu spada răni adânci, de moarte,
În trupul hămesitului dușman.

Dârz, peste ura stepelor haine
Strivită sub călcâiul asprei vreri,
Pe plaiurile mândrei Bucovine
Să porți lumina marii învieri.

Și-n țara codrilor de fagi cu clute,
Cuprinsă iar în vechiul ei făgaș,
Ieși-va-n prag domnița să-ți sărute
Lumina frunții-nalte de arcaș.

– * –

Unui argonaut

– Acrostih –

Pe valurile mării, pe oceane,
Argonauți neînfricați de moarte,
Cântând ne-am avântat prin uragane.
E undeva un țărm de basm ca-n carte.
Atât de mult el ne-a vrăjit țărâna,
Că am jurat pe steag să-i smulgem lâna.

De ani tot despicăm zăgazuri crunte,
Uimiți de minunata-i frumusețe,
Mai ninși pe tâmple, mai brăzdați pe frunte,
Irupți din cea mai castă tinerețe.
Târziu, când ne-om întoarce-n alba oră,
Răpiți de vrajă, vom purta pe fețe
Un cer sublim și-un soare nou la proră.

Iar țara, țara-n liturghii mărețe,
O, țara luminată sub năframă,
Ne va-nflori pe frunțile-ndrăznețe,
Zâmbind, sărutul ei duios de mamă!

– * –

Inscripție pe o vizetă la Noua Culme

Ne viscolesc tristețile în sânge...
Un înger alb la căpătâi ne plânge
Și ca un lujer subțirel se frânge.

Ard frunțile de humă și de ceară,
Într-o lumină vag crepusculară
Ucisă-apocaliptic de o gheară.

Zăcem de mult răpuși ca de o boală,
Cu inima mai albă ca o coală,
În veacul beat de ură și sminteală.

Nu-i nimeni oare, nimeni să ne-audă,
Să ne sărute tainic pleoapa udă,
Să fulgere dihania zăludă?

Tot așteptăm Arhanghelul să vie,
Cu spada-i de lumină pururi vie,
Să spulbere satanica urgie.

În murmurul putinelor cuvinte,
Bolborosim cu inima fierbinte:
Îndură-Te de noi, o, Doamne Sfinte!

Ne viscolesc tristețile în sânge...
Un înger alb, ce lujerul și-l frânge,
Se roagă pentru noi mereu și plânge!

– * –

Inscripție pe poarta Securității

Suna-vor trâmbițele libertății
Și vor cădea aceste porți de fier,
Sub care zac în umbre de mister
Toți însetații crainici ai dreptății.

Va scheuna neputincioasă fiara,
Cu botul pus pe labe și strivit,
Văzându-și implacabilul sfârșit
Și chiot vesel fi-va toată țara.

În ziua-aceea sfântă și măreață,
Sorbind în ochi lumina cu nesaț,
Cu vânjoșii de cremene în brat,
Un neam întreg va fulgera la viață.

– * –

Periprava

Memoriei lui Victor Bucuvala, mort fără a i se da asistență medicală

Fu scris să trecem și prin Periprava,
Ostateci între sârmele ghimpate,
Să ne-afundăm în mlaștini până-n coate
Și până-n fund să dăm pe gât otrava.

Foind prin ape putrede, bolnave,
Tăiem din zori și până-n noapte stuful
Și ne vărsăm din suflet tot năduful,
Înghesuiți în cala unei nave.

Icnesc pigmeii urii să zdrobească
Sub maiurile lor, ca apucații,
Veriga unui lanț de generații,
Ce ține de ursita românească.

Dar peste răcnete și grohăituri
Și peste bestiala lor cruzime,
Dospește-n mâl, pentru viitorime,
Aureola splendidelor mituri.

– * –

Scrisoare soției

Mi-e sufletul pătruns ca și-nainte
De-aceeași rază sfântă de iubire.
Fii tare, fii senină, fii cuminte
Și nu îngenunchea la poticnire.

În iureșul ispitelor deșarte,
Să-ți fie gândul psalm și rugăciune.
De-ți cauți reazemul în Sfânta Carte,
Nici Iadul chiar nu te-ar putea răpune.

Te vreau în veac leoaică ne-nfricată,
Nu visătoare castelană-albastră.
Fii puicei dragi și mamă, dar și tată,
Că-i mugur crud crescut din carnea noastră.

Cultivă-n ea virtuțile străbune:
Credința-n Dumnezeu, în neam și glie,
Căci frumusețea lutului apune,
Dar sufletul trăiește-n veșnicie.

În liniștea odăii sub icoană,
Rugați-vă cu inima smerită,
Căci ruga izvorând din neprihană
E pururi ascultată și primită.

Eu zi și noapte-n clocotul durerii,
V-alint cu drag în dorurile mele
Și pentru sfânta clipă-a revederii,
Din cântece fac salbe și inele.

– * –

Rugă pentru călăi

Rostim o rugă și pentru călăi,
Căci și ei, Doamne, sunt copiii Tăi,
Dar sunt nebuni, orbi, ticăloși și răi
Și ne târâsc tot mai afund în hău,
Desfigurând sălbatic chipul Tău.

Călcând porunca-Ți dată prin viu grai,
Tu pe Adam l-ai izgonit din rai,
Dar, milostiv, urechea Ți-ai plecat
La sângele lui Abel înjunghiat,
Care striga spre tronul Tău divin
Nelegiuirea fratelui hain.

Urmașii lui Cain azi ne ucid
În numele unui funest partid,
Care se vrea, pe munți de suferințe,
Stăpân pe gânduri și pe conștiințe,
Și vrea ca omul nou și ideal
S-ajungă turnător și canibal.

Bătăi, sudalme, foame – le-om ierta,
Căci asta este, Doamne, voia Ta,
Dar morții schingiuiți în beciuri reci,
De-i vom uita, ne vor mustra pe veci.

E scris în legea Terrei și în cer
Că toate crimele osândă cer,
Căci numai astfel poate fi iertat
Nelegiuitul fratricid păcat

Şi doar cu preţul scump al ispăşirii
Se intră în limanul mântuirii.

Te strigă mille de morţi ce zac
Şi milioanele de vii ce gem:
„Dreptatea Ta este dreptatea-n veac
Şi Ţi-e cuvântul adevăr suprem!"

– * –

Rusiei

Rusie, luciferică Rusie,
Bolnavă de dezmăt şi de trufie,
Te-ai cocoţat, procleto,-atât de sus,
Că-n tragica, funesta-ţi nebunie,
L-ai izgonit din tine pe Iisus
Cu furie, cu hulă şi cu bârfă
Şi-n faţa lumii-ntregi
Desfaci fără ruşine şi iar dregi
Obscene exhibiţii ca o târfă!

Din marginile unui mic ducat,
Cu sabia-n văzduh te-ai avântat
Spre nord, spre sud, spre răsărit şi-apus,
În numele prea blândului Iisus,
Dar pântecul tău lăbărţat şi slut,
Cuprins de friguri mistice-a născut
De fiecare dată-n ochii-aiuriţi
Ai robilor sărmani dezmeticiţi,
Nu chipul blând al pruncului dulos
Cu ochii clari şi-albaştri de-ametist,
Ci faţa hâdă, chipul monstruos
Al groaznicului Anti-Crist.

Mereu cu-aceeaşi mască pe obraz,
Făcut-ai stepelor bubate şi râioase,
Pârlite de arşiţă şi vântoase,
Străjer la sud din mândrul Caucaz.

Şi rămânând prin vreme iar borţoasă,
Flămândă fără saţ şi beată criţă,
Duhnind a iuft, te-ai aşezat la masă,
Zvântând şi cea din urmă rămăşiţă
A hoardei de-Aur din Bacce – Sarai,
A ne-nfricatei hoarde de la Crâm,

Vorbind de cer, de îngeri și de rai
Ca de minuni de pe un alt tărâm.

Spre Dunărea albastră cu trei guri,
Ți-ai ațintit privirea hămesită
Și mai târziu, din două-mbucături,
Ne-ai smuls și Basarabia iubită.
Apoi la masa-ți plină de orgii,
Sub masca ipocritelor smerenii,
În ritualul sfintei liturghii,
Stropită mult cu vin și mirodenii,
Pe tavă de argint ți-a fost servită,
Să-ți potolească foamea nesfârșită.

Și iar te prosternai adânc la denii,
În zvonul cuvioaselor ectenii
Și-n leagănul bolnavelor vedenii.
Ah, arde-te-ar vâlvorile gheenii!

În salturi uriașe ca jivina,
Sub zodia delirului tău tific,
Atâtor neamuri stinsu-le-ai lumina,
Din Baltica și până la Pacific,
Rozându-le soarele
Cu colții și cu ghearele.

Din tundrele cu cerul stins și pal,
Unde-și înstrună crivățul zălud
Concertul lui strident și infernal,
Tânjești de dorul zărilor din sud,
Al zărilor în floare ca un piersic,
Din care moi petale roze cad...
Și cu un ochi învălui Golful Persic,
Cu celălalt mărețul Țarigrad.

Rusie, luciferică Rusie,
Sinistră carceră, lugubră închisoare,
Atâtea biete mari și mici popoare
Se zbat și gem în cea mai grea robie!

Pe buzele-ți livide, pătimașe,

O, niciodată-n viață adevărul
N-a înflorit ca-ntr-o livadă mărul,
Ci doar minciuna hâdă și golașă,
Vărsându-și fierea toată pe făgașe!...

Și-n inima-ți tiranică, haină,
Nu dragostea curată ca răsura
Ce-o trâmbițezi în univers cu gura,
Își pâlpâie serafica lumină,
Ci zace ura neagră, numai ura,
Și colcăie mocirlă și vermină!

Cuprins de crize de epilepsie,
Feodor Dostoievski genialul,
Visa să-și plimbe-n Europa calul,
În exaltata-i pravoslavnicie.

Mujicul beat, neștiutor de buchii,
Din izba unde mișunau păduchii,
Era chemat să ducă-n vârf de săbii,
Apusului cu turle și corăbii,
În tropotul copitelor, drăcesc,
Icoana unui nou Hristos, rusesc.

Dar în delirul lui de om bolnav,
În panslavismul său nesăbuit,
El nu vedea că în Hristosul slav
Rânjea mereu, rânjea Satan cumplit.

Rusie, luciferică Rusie,
Moloh flămând, demență purpurie,
Ți-e inima-mpietrită-atât de tare
Și foamea ta nu are margini oare?

Din nou, cu tunul și cu sabia,
Ne-ai smuls – a câta oară? – Basarabia
Și, îndrăgind necontenit dihonia,
Ai ciopârțit de-a binelea Polonia
Și-ai înghițit laș, fără să te-mpile,
Și insulele galbene, Kurile.

Cu cel mai mare dintre sceleraţi,
Mânându-ţi haitele de lupi turbaţi,
Ne-ai despuiat de soare şi de cer
Şi-ai pus pe ochii noştri însetaţi
Şi storşi de-atâtea lacrimi solzi de fier.

Acuma, huzurind în carapace,
Îţi mistui prada şi te lingi pe bot
Şi-ai asurzit, zbierând, pământul tot,
Cu strigătul tău mincinos de pace.

În tigva ta clocește viclenia
Şi toată perfidia stepii e.
Violul, crima, ura şi orgia
Lucesc avid în ochii tăi de sepie.

Pândind, aştepţi ca dintr-un singur salt
Să-ncolăceşti pământul tot şi ceru-nalt,
Cu lungile-ţi tentacule hidoase.
Şi-ţi mângâie auzul,
Simfonic ca havuzul,
Un horcăit agonic şi-un pârâit de oase
Al victimei momite cu-aghioase...

Ieri pravoslavnică şi azi atee,
În frigurile misticei bolnave,
Tânjind să cucereşti Calea Lactee,
Trimiţi în Cosmos nave după nave.

Cu trupul ros de bube şi pelagră,
Tu, bezna fioroasă, bezna neagră,
Furând inventii şi savanţi străini
Şi-abia smulgând o taină a naturii,
Răcneşti din toată lăbărţarea gurii
Că porţi făclia veşnicei lumini.

Şi, revărsând potopul de minciuni,
Cu artă grosolană cum ţi-e-n fire,
Încerci să-nşeli întreaga omenire
Cu cotcăria falselor minuni...

Rusie, luciferică Rusie,
Bolnavă de atâta preacurvie,
Nicicând n-ai fost a lui Iisus mireasă,
Ci veşnic Răul ţi-a fost frate geamăn.
Şi ne omori cu dragostea-ţi băloasă
De târfă ordinară fără seamăn!

Rusie, luciferică Rusie,
NKVD, infern, mormânt, urgie!
Atâtora le-ai sugrumat norocul!
Dar într-o zi
Ţi so-mplini
Şi ţie,
Scârbavnico, sorocul –
Ah, arde-te-ar de vie focul
Şi iadul să te-nghită pe vecie!

Spurcată, luciferică Rusie!

Stă scris în Sfânta Carte
Că Diavolul va fi-nghiţit de moarte.
Minciuna oricât de vicleană şi fardată,
Nu poate-nvinge adevărul niciodată
Şi Întunericul ca tina
Nu poate birui Lumina.
Aşa stă scris cu slovă vie
De inspiraţie dumnezeească
Şi trebuie să se-mplinească
Apocaliptica proorocie.

Şi vei pieri cu oarba ta trufie,
În bezna neagră, rece şi pustie,
De-a pururi ca un puf de păpădie,
Tu, cea mai monstruoasă tiranie
Din câte-au fost, din câte pot să fie,
Spurcată, luciferică Rusie!

– * –

Balada haiducului din codrii Babadagului

I

De la Dunăre la Mare,
Din Măcin la Babadag,
Trece ca o arătare,
Sânge-n flăcări, duh pribeag.

Ochii negri sub sprâncene,
De năpraznic armatol [1]
Zării coapte dobrogene,
Ca doi șolmi îi dau ocol.

Vremea crâncenă și surdă
Îl împunge ca un bold
Să-și la-n brațu-i drept o durdă
Și grenade reci la șold.

A pornit să-și verse-n șanțuri
Caldul sânge răzvrătit,
Pentru bietul neam în lanțuri,
Pentru neamul său robit.

Vântul îi sărută fruntea
Aprigă de făclier,
Parcă trece greu pe puntea
Unui nou destin de fier.

Calcă-nflorând văzduhul,
Volbură de verde cânt,
Și-și împărtășește duhul
Treaz cu tot trecutul sfânt.

[1] Om înarmat, halduc apărător al comunelor aromânești din Macedonia.

Crește zdrăvăn cât un munte
Din adâncuri strămoșești
Și îi scapără sub frunte
Ochii ageri, vulturești.

Cremene din Pindul teafăr,
Așchie de fărșirot,
Crește-n zări ca un luceafăr
Și-n oțel turnat e tot.

II

Șuieră cumplit prin țară
Crivățul din răsărit...
Gogu Puiu-i foc și pară
Și potop dezlănțuit.

Răscolește văi și sate,
Duh de luptă neînfrânt,
Inima în piept îi bate
Ca un clopot greu și sfânt.

Peste jalea și durerea
Sugrumatului norod,
El vestește învierea
Grea de slavă și de rod.

Peste biciul și cuțitul
Zbirilor de politruci,
El vestește răsăritul
Neamului sfințit pe cruci.

Fiara roșie se-asmuță,
Spumegă băgată-n draci,
Dar sub plumbii ce nu cruță,
Gheara-ngheață pe trăgaci.

— Vino, poteră haină,
Vino, frunte de satrap,
Dacă vrei să-ți culc în tină
Steaua roșie din cap!

Dinții și-i scrâșnesc de ciudă,
Haitele din loc în loc,
Și aleargă și asudă,
Fără preget și noroc.

Fierbe potera năucă,
Uite-l ici, uite-l colea...
Parcă-i fum, parcă-i nălucă...
Și se scurge vremea grea.

III

Frunză verde de pelin,
Frunzuliță de venin,
Azi în zori la Cobadin,
Ce bezmetici politruci
Stau pitiți după uluci,
Sau înfipți pe la răscruci,
Cu ochi aprig și istet,
Să vâneze un mistreț,
Un mistreț de mare preț?

Stau pe labe în tăcere,
Crâncene mitraliere
Ce-au înconjurat tot satul,
Să le pice-n guri vânatul.

Se desprind apoi gonaci,
Cu un deget pe trăgaci,
Lunecând cu pași de pluș
Să stârnească din culcuș,
Din hățișurile sorții,
Aprigul mistreț al morții.

Șarpele trădării mușcă
Și mistrețul prins ca-n cușcă,
Doarme-ntruna și visează
Și doar luna-l privegheză,
Luna plină și rotundă,
Care scaldă și inundă
Sate albe și câmpie,
Într-o apă argintie.

Gogu Puiu doarme-n casă
Și visează o mireasă
Albă și nepământeană,
Cu jăratec sub sprânceană,
Care s-a desprins alene
Din zări coapte, dobrogene.

Zâmbitoare și ușoară,
Albă, strania fecioară
Se apropie de el
Și-ntinzându-i un inel,
Lin în deget i-l petrece
Mâna-i de zăpadă rece.
Peste fruntea lui de ceară,
Buza-i vânătă, amară,
Pune-n urmă un sărut,
Ca un foșnet lung, pierdut,
Dar sărutul ei e rece
Și-un fior prin trup îl trece,
Care parcă îl îngheață,
Căci e rupt din altă viață.

Stelele-atipesc pe boltă...
Grațioasă, cu o voltă,
Tremură în geam o rază
Și fereastra luminează.

IV

Politrucii dau târcoale
Şi se-apropie fricoşi...
Doamne, -ndeamnă-l să se scoale,
Suflă-n ochii somnoroşi!

Că intrară în ogradă
Paşii umbrelor de fum
Şi haiducul o să cadă
Viu în mâna lor de-acum!

Voce seacă, îngâmfată,
Sparge-n ţăndări somnul lui:
– Puiule, predă-te-ndată,
Căci nici o scăpare nu-i!

Altă voce parcă rage:
– Dacă ţii la viaţa ta,
Fii cuminte şi nu trage,
Că-i zadarnic –nu mişca!

Dar un trăznet rupt din slavă,
Cade bubuind pe loc.
Raza palidă, firavă,
Moare într-un snop de foc...

Urlă durda haiduceşte,
Ca la nuntă, ca la hram...
Vocea seacă amuţeşte
Spartă-n cioburi ca un geam.

Şi se-ncinge hora morţii...
Curajoşii politruci
Trec în goană pragul porţii
Şi se-ascund după uluci.

Clănţăne mitraliera
Cu lătratu-i de cătea,
Bate vâna şi artera
Cu ciocane-n tâmpla grea.

Grindină de gloanţe cade
Pe pereţii albi de var,
Muşcă schije de grenade,
Însă totul e-n zadar.

Din bârlogul lui mistreţul
Iese-n curte val vârtej;
Politrucii simt îngheţul
Coasei lucii în gâtlej.

Îşi croieşte drum şi saltă
Peste garduri şi grădini,
Fruntea-i viforâtă, -naltă,
Arde-n flăcări şi-n lumini.

Şi în iureşul pârdalnic
Prins de ochiul lor năuc,
Pare când mistreţ năvalnic,
Când mândreţe de haiduc.

Nici un glonte nu-l atinge,
Tras de mână de păgân;
Ţeava sculpă foc, dar linge
Mersu-i teafăr şi stăpân.

Jerbe mari de flăcări roşii
Din grenade răbufnesc;
Gem tâlharii, ticăloşii,
Haitele schelălăiesc.

Ah, de-ar sparge ca securea
Cercul focului rotund,
Să se piardă în pădurea
Cu hăţişuri fără fund!

Însă noi și noi iscoade
Cresc în față-i ca un zid.
– Ia predă-te, mă neroade,
Nu porni ca un bolid!

Nu vezi că ești în capcană
Și ieșire n-ai deloc?
Crezi că poți scăpa prin goană
De cumplitul nostru foc?

Dar haiducul, tot răsunet
Duh cu rădăcini străvechi,
Sparge-ndată cu un tunet
Zgârciul blegilor urechi:

Pentru ce atâta larmă,
Câinilor, de-ar fi să stau?
Cât mai am în mâini o armă
Eu nu știu să mă predau!

Niciodată, niciodată
Viu în mâini nu voi cădea,
Fiară roșie, spurcată,
Fiară crudă și mișea!

Însă durda-i moartă-n mână,
Fierul fumegă-nroșit.
Vocea-i suspinând îngână:
– Durdă, tu m-ai părăsit?

Mâna-i pipăie în pripă
Șoimul șoldului viteaz,
Luminându-se-ntr-o clipă
Ochi și frunte și obraz.

Zvârle ultima grenadă
Și se-aruncă-asupra ei.
Dacă trebuie să cadă,
Barem facă-se scântei!

Fii binecuvântată,-ntre popoare,
Alături de iubire și dreptate,
Tu cea dintâi și minunată floare
Din câte sunt și vor dura sub soare,
Neprețuită, sfântă libertate!

– * –

Întoarcere

Noi ne-am întors din iadul de durere,
Unde scrâșnesc măselele și dinții.
N-am înjungheat nici coastă de muiere
Și nimănui nu i-am furat arginții.

Livizi, sleiți de vlagă, de putere,
Ne-a lins amarnic bezna neființei,
Am înghițit oftaturi în tăcere
Și-am mestecat anafura credinței.

De inumana noastră sfâșiere,
Plângeau în cer și îngerii și sfinții
Și ne turnau în suflet mângâiere,
Sub roșul viscol de sminteală-a minții.

Am fiert în mări de smoală și de fiere,
Încrezători în ziua biruinței.
Noi ne-am întors din moarte la-nviere
Și-am pipăit abisul suferinței.

– * –

La căpătâiul celor morți

Prieteni dragi din lut, de sub țărână,
Înmormântați printre borfași și hoți,
Cum v-am întinde, fraților, o mână,
Cum v-am îmbrățișa la piept pe toți!

În cimitirul priponit pe coastă,
Sub simple movilițe de pământ,
Voi v-ați topit ca o zăpadă castă,
În răpăieli de ploaie și de vânt.

Nici cruci, nici flori suave pe morminte,
Ci doar un biet și galben mușuroi...
Ne picură o lacrimă fierbinte
Și șuieră revoltele în noi.

Cu inima smerită și înfrântă,
La căpătâiul vostru am sosit
Ca să vă spunem că minunea sfântă
Și prea mult așteptată s-a-mplinit.

S-au spulberat opreliștile toate
Ce ne țineau cu fruntea în noroi
Și-a răsărit o zi de libertate,
Frumoasă-așa cum ați visat-o voi.

S-a prăbușit și lacomul balaur
Și silnicia strașnicelor porți
Și îngerii, din trâmbițe de aur,
Cântă-nvierea neamului din morți.

Fii binecuvântată,-ntre popoare,
Alături de iubire și dreptate,
Tu cea dintâi și minunată floare
Din câte sunt și vor dura sub soare,
Neprețuită, sfântă libertate!

– * –

Și țara toată cu făclii în mână,
De-a pururi vă va binecuvânta.
Prieteni dragi din lut, de sub țărână,
Fiți liniștiți, noi nu vă vom uita!

– * –

Întoarcere

Noi ne-am întors din iadul de durere,
Unde scrâșnesc măselele și dinții.
N-am înjungheat nici coastă de muiere
Și nimănui nu i-am furat arginții.

Livizi, sleiți de vlagă, de putere,
Ne-a lins amarnic bezna neființei,
Am înghițit oftaturi în tăcere
Și-am mestecat anafura credinței.

De inumana noastră sfâșiere,
Plângeau în cer și îngerii și sfinții
Și ne turnau în suflet mângâiere,
Sub roșul viscol de sminteală-a minții.

Am fiert în mări de smoală și de fiere,
Încrezători în ziua biruinței.
Noi ne-am întors din moarte la-nviere
Și-am pipăit abisul suferinței.

– * –

La căpătâiul celor morți

Prieteni dragi din lut, de sub țărână,
Înmormântați printre borfași și hoți,
Cum v-am întinde, fraților, o mână,
Cum v-am îmbrățișa la piept pe toți!

În cimitirul priponit pe coastă,
Sub simple movilițe de pământ,
Voi v-ați topit ca o zăpadă castă,
În răpăieli de ploaie și de vânt.

Nici cruci, nici flori suave pe morminte,
Ci doar un biet și galben mușuroi...
Ne picură o lacrimă fierbinte
Și șuieră revoltele în noi.

Cu inima smerită și înfrântă,
La căpătâiul vostru am sosit
Ca să vă spunem că minunea sfântă
Și prea mult așteptată s-a-mplinit.

S-au spulberat opreliștile toate
Ce ne țineau cu fruntea în noroi
Și-a răsărit o zi de libertate,
Frumoasă-așa cum ați visat-o voi.

S-a prăbușit și lacomul balaur
Și silnicia strașnicelor porți
Și îngerii, din trâmbițe de aur,
Cântă-nvierea neamului din morți.

Și țara toată cu făclii în mână,
De-a pururi vă va binecuvânta.
Prieteni dragi din lut, de sub țărână,
Fiți liniștiți, noi nu vă vom uita!

– * –

Cântec de-nfrățire

Muncitorimii române creștine

Dă-mi mâna, frate salahor,
Dă-mi mâna-ți aspră însă bună ca o gazdă!
Noi doi pornim de la aceeași brazdă
Și-n inimă purtăm același dor.

Dă-mi mâna ta crăpată de pământ,
Să-i simt în mâna mea căldura toată!
Pe noi aceeași țară binecuvântată
Ne înfrățește-n leagăn și-n mormânt.

Netrebnici venetici și ticăloși,
Ne-au dezbinat ieri, aruncând în lanuri
Sămânța urii negre în sloganuri
Străine de-acest neam și de strămoși.

Din zările de purpură și-nghet
Și-a năpustit infernul tăvălugul
Și frații tăi gemură greu sub jugul
Străinului mișel și hrăpăreț.

Și țara toată, crunt, din șanț în șanț
A fost tărâtă și-apoi răstignită,
Dreptatea noastră-n temniți surghiunită
Și libertatea ferecată-n lanț.

Târziu, trezit ca dintr-un greu coșmar,
Flămând și rupt și jigărit sub schele,
Te-ai șters la ochi, strivind între măsele
Sudalma și oftatul tău amar.

Din mila cerului sublim și sfânt,
Un înger alb cu glezne diafane
A sfărâmat și lanțuri și piroane
Și-a prăvălit pe diavol în mormânt.

Și-am înviat, acoperiți de har,
Cu neamul tot în prapuri de lumină,
Purificat de zgură și de tină,
În brâul unui silnic nou hotar...

Pe gurile ispitelor drăcești,
Năpraznic pumnul tău de-acum să cadă.
Să stăm înfipți pe sfânta baricadă
A gândului și-a vrerii românești!

Eu făurind o lance din condei,
Tu cu cazmaua-n mâini, cu târnăcopul,
Însetoșați de înălțimi ca plopul,
Să fulgerăm în negură și-n stei.

Și-n viforul unitelor puteri,
Călcând peste urzelile Satanei,
Sub sfânta călăuză a Icoanei,
Să astupăm prăpastia de ieri.

Să dăm o nouă lege în sobor,
Din mille de jertfe și morminte
Și să pornim în iureș înainte
Spre zarea unui splendid viitor...

Dă-mi mâna, frate salahor!

– * –

Cuvânt pentru Ion

Ioane,
Când vom fi și noi cincizeci de milioane
De oameni drepți și credincioși,
De năzdrăvani, nu de fricoși,
Cine oare ar mai cuteza
Să râvnească,
Să robească
Brazda țării, brazda ta?

Înfipți în lutul ăsta roditor,
Ca un rai,
De Marele Semănător
Cu azur pe gene și pe strai,
Care-a plugărit și pe aici de mult prin ani,
Cu plug de aur tras de doi plăvani,
Vom înălța la Dunărea de Jos,
Întru sporirea slavei lui Hristos,
Catapetesme sfinte de lumină,
Că orice semințe străină
Din miazănoapte, răsărit și-apus,
Va veni la noi
Cu gând cucernic și supus,
Ca pelerinii în convoi,
Să ia lumină din lumina lui Iisus.

Din al razelor chilim,
Aici unde Prea Sfântul te-a sădit ca pe-un străjer,
Vom clădi un nou Ierusalim
Și vom crește avântându-ne spre cer,
Spre al Domnului locaș,
Cu sufletul scăldat de rouă și de duh,
Ca un plop uriaș
Ce freamătă beat de lumină-n văzduh.

Ioane,
Când vom fi şi noi cincizeci de milioane
De cruciaţi la Dunărea de Jos,
Gata oricând să moară pentru Hristos
Şi pentru cuvântul Lui divin –
Aşa cum au murit Moţa şi Marin –
Pentru a-şi plămădi un nou destin,
Destin transcendental de neam creştin,
Cine... cine oare ar mai cuteza
Să râvnească,
Să robească
Brazda ţării, brazda ta?

– * –

Cuprinsul

Sânge, lanţuri şi cătuşe

1. Inscripţie de creştet 7
2. Asia 8
3. După 23 august 1944 9
4. Doina veacului apocaliptic 12
5. Românească 17
6. Cântec valah 18
7. Aici eu sunt stăpân 19
8. Inscripţie pe un meterez 20
9. Jurământul unui cruciat 21
10. La moartea mea 23
11. Cântec de luptător 24
12. La răscrucea istoriei 25
13. Cântec de cruciat 26
14. La secret 28
15. Noapte de Crăciun 30
16. Inscripţie pe poarta iadului 32
17. Strigăt din temniţa Aiud 34
18. Cântec de departe 36
19. Inscripţie pe gratii 38
20. Nopţi la Zarcă 40
21. Lugubră 41
22. Coşmar 43
23. Duh 45
24. Scrisoare clandestină mamei 46
25. Cântec de cucuvea 48
26. A mai căzut o stea 51
27. Solul morţii 53
28. Testament 54
29. Beznă 56
30. Drumul spre plopi 57
31. Văcăreşti 1948 58

32. Noapte la Văcărești 59
33. Paragini duhovnicești 60
34. Jilava 61
35. Primăvară în Aiud 62
36. Toamnă printre gratii 64
37. Evadare 66
38. Clopotele din Aiud 67
39. Simfonia clopotelor 68
40. Golgota românească 69
41. Cântec de logodnă cu moartea 71
42. Crez 73
43. Credința 74
44. Gorunul 75
45. Zimbrul 76
46. Excelsior 77
47. Manifest 78

Foame

48. Foame 80
49. A mai murit un deținut de foame 82
50. Inscripție pe un perete de celulă 83
51. Milostivire 84
52. Cuvânt către bucătar 86
53. Halucinație 87

Așteptare

54. Fii tare, neam al meu 90
55. De zece ani 91
56. Cântec de revoltă 93
57. Rugă 94
58. Satana stă pe gânduri la Kremlin 95
59. Inscripție pe ușa celulei 96
60. Vlad Țepeș 97
61. Prinos 98
62. Doamne izbăvește-mă de suferință 99
63. Urare 100
64. Unui argonaut 102
65. Inscripție pe o vizetă la Noua Culme 103

66. Inscripție pe poarta Securității 104
67. Periprava 105
68. Scrisoare soției 106
69. Rugă pentru călăi 107
70. Rusiei 109
71. Balada haiducului din codrii Babadagului 114

Descătușare

72. Imn libertății 124
73. Întoarcere 126
74. La căpătâiul celor morți 127
75. Cântec de înfrățire 129
76. Cuvânt pentru Ion 131

Ionel Zeana s-a născut la 19 Iulie 1912 în comuna românească Doleani, jud. Salonic, Macedonia. A venit în ţară în 1928 pentru continuarea studiilor, după terminarea gimnaziului român din Salonic. Absolvent al Facultăţii de Medicină din Bucureşti; din 1945 este medic primar ftiziolog la diverse sanatorii de T.B.C. A activat politic în cadrul Mişcării Legionare din anul 1934.

Închisori şi condamnări:

– 6 luni la închisoarea militară şi la penitenciarul din Cluj, în 1936, în urma Congresului studenţesc de la Tg-Mureş;

– arestat la 1 Decembrie 1938 şi internat în lagărul Miercurea-Ciuc până în Aprilie 1940, fiind unul din supravieţuitorii masacrului din noaptea de 22 Septembrie 1939;

– arestat în noaptea de 14/15 Mai 1948, la Constanţa, şi condamnat la 18 ani muncă silnică, comutată de Curtea Supremă la 10 ani temniţă grea, după care, pentru refuz de colaborare cu Securitatea, a primit o pedeapsă administrativă de 60 luni în colonie de muncă forţată.

A trecut prin următoarele închisori: Constanţa, Aiud (peste 9 ani), Văcăreşti, Jilava, Noua Culme şi Periprava, de unde a fost eliberat la 12 mai 1963. A ieşit din închisoare bolnav de tuberculoză la amândoi plămânii.

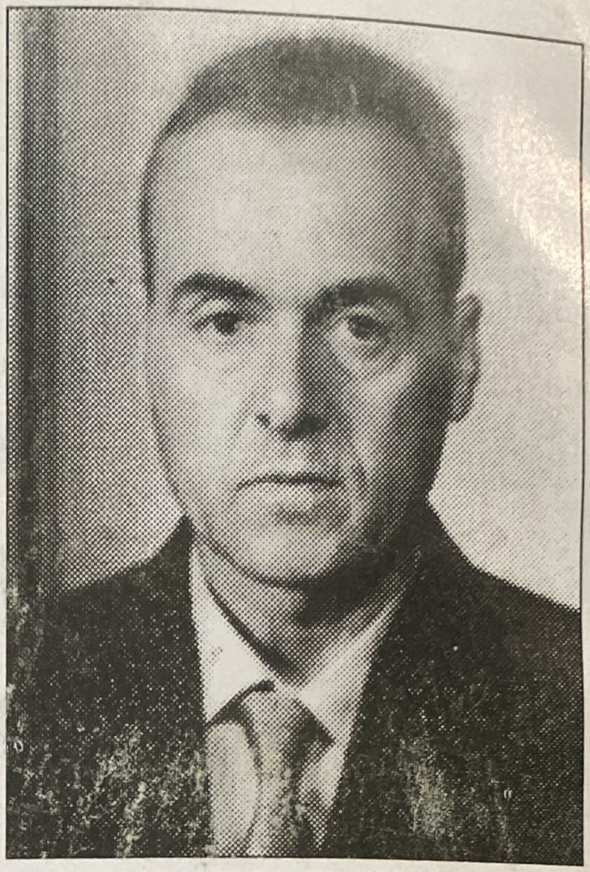

Ionel Zeana
în anul 1963, după eliberarea din închisoare

După eliberare a fost retrogradat, funcţionând ca simplu medic stagiar; abia după şase ani a fost reintegrat în drepturile de medic primar câştigate prin concurs încă din 1945.

Confesiune lirică, jurnal de luptă şi suferinţă, răboj al durerii, simbol al credinţei şi speranţei, mărturie a dragostei de ţară – volumul de poeme „Golgota românească" oferă cititorului contemporan un tulburător mesaj liric, izvorât din sensibilitatea şi rafinamentul unui iubitor al artei cuvântului dar şi din dârzenia aspră a unui autentic luptător naţionalist român.